

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ

Τά γραμμωτά όντα

ΕΝΑ αυτόκίνητο ταξιδεύει μέσα στη νύχτα, διασχίζοντας όλοταχώς έναν έξοχικό δρόμο. Ή έξοχή γύρω είναι κατασκότεινη και μόνο τó μέρος, όπου πέφτει τó δυνατό φώς των προβολέων τού αυτόκινήτου, φωτίζεται: ζωηρά.

Στò τρόνο: καθισμένος ένας μεσαίκοπος άντρας, σ'γοσφυρίζει καθώς οδηγεί τó αυτόκίνητο. Είναι ικανοποιημένος. Είναι έμπορος και γυρίζει από μιά γειτονική πόλι, όπου τελείωσε μιά καλή δουλειά, πού 'θα τού άποδώση μεγάλα κέρδη.

Ξαφνικά, τó εύθυμο πρόσω-

πό τού σοβαρεύει. Τά μάτα του ανοίγουν θ.άπλατα. Τó πόδι του πατάει με δύναμη τó φρένο. Τó αυτόκίνητο σταματάει άπότομα τρίζοντας.

'Από τή μιά κι' από τήν άλλη μεριά τού δρόμου, ανάμεσα στα δέντρα, άλλόκοτα όντα έχουν κάνει τήν εμφάνισή τους.

'Η καρδιά τού οδηγού τού αυτόκινήτου χτυπάει γοργά. Αυτό πού βλέπει ξεπερνάει άκόμη και τήν πιο τρελή φαντασία. Τά όντα, πού στέκονται εκεί ανάμεσα στα δέντρα, αποτελούνται από μιά... γραμμή! Να! Μιά φωτεινή γραμμή, πού σχηματίζει μικρές ανθρώπινες σιλουέτες! 'Ανθρωποειδή όντα από φω-

τεινές γραμμές! Τίποτ' άλλο. Τό κορμί τους είναι μιὰ γραμμή. Δεν έχουν καθόλου χαρακτηριστικά!

Ο άνθρωπος σταυροκοπιέται και μουρμουρίζει ένα ζόρκι. "Αν περίμενε να δῆ τὰ πλάσματα αυτά να χαθούν με τὸ ζόρκι, πέφτει ἔξω. Τὰ γραμμωτὰ ὄντα δὲ χάνονται. Ἀπεναντίας, προχωροῦν ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος του!

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο, ὁ ἄνθρωπος βάζει πάλι μπρὸς τὸ αὐτοκίνητο καὶ ξεκινάει ὀλοταχῶς. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει ἀφήσει πίσω του, πολὺ μακριά, τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται τὰ ἄλλο κοτα ὄντα.

— Χριστέ μου!, μουρμουρίζει. Τί ἦταν αυτά; Φαντάσματα; Ξέρω πὼς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Εἶναι ἀνόητοι ὅσοι τὰ πιστεύουν! Τί ἦταν ὁμως; Μήπως νόμισα πὼς τὰ εἶδα; Μήπως εἶχα νυστάξει καὶ εἶδα κανένα ὄνειρό; Μήπως...

Τὰ μάτια του ἀνοίγουν διὰ πλατα πάλι καὶ τὸ πόδι του πατάει ξανά τὸ φρένο.

Μπροστά του, πάνω στὸ δρόμο, μέσα στὸ δυνατό φῶς τῶν προβολέων, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ σκοτεινοῦ δάσους, πλάσματα σαλεύουν!

Εἶναι ὅμοια μὲ τ' ἄλλα. Μόνο πού ὅσα χτυπάει τὸ φῶς τῶν προβολέων δὲν ἔχουν φωτεινὴ γραμμὴ γύρω - γύρω, ἀλλὰ σκοτεινὴ γραμμὴ. Ἡ γραμμὴ γίνεται πάλι φωτει-

νὴ ὅταν βγούν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ βρεθοῦν στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Πανικόβλητος, ὁ ἄνθρωπος κυττάζει γύρω καὶ πίσω.

Μιὰ κραυγὴ τρόμου ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος του. Εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὰ ἀπίστευτα γραμμωτὰ ὄντα!

Τὸ μαλὸ του δὲν ἀντέχει ἄλλο Σαλεύει. Σφίγγει τὸ τιμόνι μὲ δύναμι καὶ ξεκινάει ὀλοταχῶς πάλι. Προχωρεῖ ὀλοῖσια πρὸς τὸ πλήθος τῶν ὄντων.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ φαίνεται πὼς θὰ συγκρουσθῆ μαζί τους. Μὰ ὄχι! Τὰ ὄντα δὲν φέρνουν καμμιά ἀντίσταση. Εἶναι σὰν ἄλλα! Τὸ αὐτοκίνητο περνάει ἀνάμεσά τους, ὅπως θὰ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα σύννεφο καπνοῦ!

Καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα στὴ νύχτα, ἐνῶ πίσω του ἀντηχοῦν διαπεραστικὰ γέλια πού θυμίζουν κακομαθημένο παιδί.

Τώρα ὁμως δὲν εἶναι ὅπως πρῖν. Φεγγοβολάει ὀλόκληρο τὸ αὐτοκίνητο σὰν πυρακτωμένο! Ὁ ὀδηγὸς φεγγοβολάει κι' αὐτὸς καὶ τρέμει σπασμωδικά!

Δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ σταθερὰ τὸ τιμόνι.

Τὸ αὐτοκίνητο γκρεμιζέται σὲ μιὰ χαράδρα καὶ γίνεται συντρίμια μαζί μὲ τὸν ὀδηγὸ του!....

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸ πέλαγος, ἕνα μεγάλο βαπόρι τα-

ξίδεύει. Ἡ νύχτα εἶναι ἥσυχη καὶ οὔτε τὸ παραμικρὸ κυματάκι δὲν ταραξεί τὰ νερὰ τῆς θάλασσης.

Οἱ ἐπιβάτες εἶναι συγκεντρωμένοι στὸ κατάστρωμα καὶ ρεμβάζουν, κυττάζοντας τὸν ξάστερο, ἀστροπλημμυρισμένο οὐρανὸ. Μερικὲς συντροφίαι τραγουδοῦν ὁμορφωμαντικὰ τραγούδια.

Ξαφνικὰ, δεκάδες ἀλλόκοτα ὄντα πού τὸ κορμὶ τους ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ φωτεινὴ γραμμὴ, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους σὲ διάφορα μέρη τοῦ πλοίου!

Πρὶν οἱ ἐπιβάτες προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συνέβη, πρὶν κἂν προλάβουν νὰ κινηθοῦν, τὸ καράβι σπρωγμένο ἀπὸ τὰ γραμμωτὰ ὄντα, πού φαίνονται προκισμένα με ἐκπληκτικὴ δύναμη, γέρνει πρὸς τὰ ἔμπρός, χώνει τὴ μύτη του μέσα στὴ θάλασσα καὶ, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, χάνεται μέσα στὰ σκοτεινὰ νερὰ τοῦ ὠκεανοῦ!

Ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες δὲν γλυτώνει κανένας!

Τὰ γραμμωτὰ ὄντα ἀφήνουν ἓνα ἤχο, πού θυμίζει γέλιο κακομαθημένου παιδιοῦ, καὶ χάνονται μέσα στὴ νύχτα!...

* * *

Ἐνας διαβάτης περπατάει μέσα σ' ἓναν ἐρημικὸ δρόμο τῆς Νέας ὸρκης.

Εἶναι λίγο στὰ κέφια, γιατί ἤπιε μὲ τοὺς φίλους του μαρκαὶ ποτηράκια κρασί πα-

ραπάνω καὶ γυρίζει στὸ σπίτι του.

Ὅλα τοῦ φαίνονται ὠραία κι' ὅλα καλά. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ κρασιοῦ, νοιώθει μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κι' ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ξαφνικὰ, ἓνα γραμμωτὸ ὄν φαιερώνεται μπροστὰ του.

Ὁ μεθυσμένος... ἐνθουσιάζεται!

— Γεῖα χαρὰ, φίλε!, τοῦ λέει. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ φάτσα σου! Εἶσαι... ἀδερφός μου! Ἐλα νὰ ἀγκαλιαστοῦμε καὶ πάμε νὰ σὲ κεράσω ἓνα ποτηράκι!

Κάνει δυὸ θήματα μπροστὰ καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια του γιὰ νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ γραμμωτὸ πλάσμα. Δὲν ἀγκαλιάζει: ὅμως παρὰ μόνον τὸν αἰεὶο αἶρα!

Ἐνα διαπεραστικὸ γέλιο κακομαθημένου παιδιοῦ ἀντηχεῖ.

— Ἐ, φίλε!, κάνει ὁ ἀνθρώπος θυμωμένος. Γιατί γελᾷς; Γιατί κοροϊδεύεις; Ὅποιος κοροϊδεύει, κοροϊδεύει τὸν... ἄλλο! Πάψε νὰ γελᾷς, γιατί...

Ἡ μιὰ του κόβεται. Τὸ κορμὶ του φεγγεβολαί τῶρα ἀλλόκοτα, ἐνὺ τὰ μέλη του τρέμουν σπασμωδικὰ.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, στέκεται ἐκεῖ φεγγεβολώντας καὶ τρέμοντας.

Ἐπιτετα, σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος.

Τὸ γραμμωτὸ ὄν ἀπομα-

κρύνεται γελώντας...

Έπειτα από λίγο, ο μεθυσμένος συνέρχεται και σηκώνεται. Το σώμα του δέν φεγγεβλαεί πιά. Μόνο ένα κουμπι του σκακκιού του αφήνει μιὰ άμυδρή άνταύγεια, σαν πυγλαμπίδα.

Κυττάζει: γύρω, θυμάται αυτό που συνέβη και το βλέπει στα πόδια, αφήνοντας σιγανά γρυλλίσματα τρόμου. Σκινατάφει, πέφτει, ξανασηκώνεται, τρέχει, σκονατάφει πάλι, ξαναπέφτει, ξανασηκώνεται, ξεφωνίζοντας:

Το πλοίο γέρνει με τη μύτη και βυθίζεται στα νερά του ώκεανού!

— Είδα τό σατανά! Άγι κάλιασα τό σατανά! Χριστέ μου!

‘Ο νάνος
και τό πλάσμα

Σ ΤΟ σπίτι των ‘Υπερανθρώπων, των μεγάλων προστατών της ‘Ανθρωπότητας, των υπερασπιστών του Δικαίου και του Καλού, ή οίκογένεια των ήρώων μας, είναι συγκεντρωμένη στο σαλόνι. Έχουν τελειώσει τό βραδυό γεύμα τους και άκούνε μουσική από ραδιόφωνο.

‘Ο Κοντοστούπης, ό κωμικός νάνος βοηθός των ‘Υπερανθρώπων και ή πράσινη και άσχημη μαγείρισσά τους ‘Ελχίνα, κουβεντιάζουν στην τραπεζαρία.

— ‘Ωραία μου ‘Ελχίνα! λέει ό Κοντοστούπης. Δόσε μου ένα κομμάτι γλυκό άκόμα! Ήταν τόσο νόστιμο!

— ‘Όχι, ώραίε μου Κοντοστούπη!, άπαντάει κατηγορηματικά ή ‘Ελχίνα. Δέ σου δίνω άλλο! Δέ θέλω νά παχύνης και νά χάσης τί... σιλουέτα σου!

— ‘Ωραία μου ‘Ελχίνα!, ξαναλέει ό Κοντοστούπης. Ήταν τόσο νόστιμο τό γλυκό που έφτιαξε τό γλυκό χεράκι σου! Δόσε μου λίγο άκόμα!

‘Η ‘Ελχίνα κολακεύεται. Τό άσχημο, ρυτιδωμένο, πράσινο μούτρο της ζαρώνει άκόμα πιό πολύ, θυμίζοντας... τσαλαπατημένο λάχανο!

— Κοντοστούπη μου!, άπαντάει με τη βραχνή φωνή της. Θα σου δώσω όσο γλυκό θέλεις, αν μου πής πώς θά... με παντρευτής!

Τα μάτια του Κοντοστούπη γουρλώνουν, ενώ η μύτη του σαλεύει νευρικά. Το πρόσωπό του χλωμιάζει:

— "Ε; κάνει με διαπεραστική τρομαγμένη φωνή. Τί; πώς; Νά σε παντρευτώ; Ποτέ! Νά μη μου ξαναδώσης ποτέ γλυκό! Προτιμώ να φάω... άναιμιμένα κάρβουνα! "Αν μου ξαναμιλήσης για γάμα, θά...

Σωπαίνει, άνοιγοκλείνει τα μάτια του και προσθέτει:

— Βλέπεις τί μου έκανες; Από την ταραχή μου, έπαθαν — φαίνεται — κάτι τα μάτια μου και βλέπω πράγματα που δέν υπάρχουν! Βλέπω σέ μιά πολυθρόνα ξαπλωμένο ένα πλάσμα, που είναι μόνο... γραμμή! "Ενα γραμμο-πλάσμα!

— "Ενα... γραμμόφωνο; ρωτάει ή 'Ελχίνα.

— Γραμμόφωνο είναι τό... κεφάλι σου!, γρυλλίζει ό Κοντοστούπης. Γραμμο-πλάσμα, σου λέω! Πού να καταλάβης όμως έσύ! Είδες τί έπαθα για να μη μου δώσης λίγο γλυκό, σιγικούνα;

Η 'Ελχίνα τόν κυττάζει άνήσυχα με τα ξεπλυμένα μάτια της γεμάτα στοργή και λατρεία.

— Νά σου δώσω ώραίε μου Κοντοστούπη! Δέν φανταζόμουν πώς θά... "Α!

Οι γροθιές του Σιμούν δεν κάνουν τίποτα στο άλλοκοτο πλάσμα.

Καθώς γυρίζει για να πάη προς τό ντουλάπι, βλέπει κι αυτή τό γραμμωτό όν, τό «γραμμόπλάσμα» του Κοντοστούπη, που ό νάνος νομίζει πώς είναι πλάσμα τής φαντασίας του.

Η 'Ελχίνα, κατατρομαγμένη, τραδιέται προς τα πίσω και ζαρώνει κοντά στον Κοντοστούπη.

— "Ε; κάνει αυτός χαζά. Τί;

Ψύλλοι μπαίνουν στα αυ-

τιά του. Μήπως το άλλοκοτο αυτό γραμμόπλασμα δεν είναι δημιούργημα της φαντασίας του. Μήπως...

— «Ε;» κάνει πάλι. Τί ξεπαθεις; Βλέπεις τίποτα;

— Βλέπω ένα πλάσμα, που είναι από γραμμή!, απαντάει η Έλχίνα. Σώσε με, γεναίε μου Κοντοστούπη!

— Λες ψέματα!, γρυλλίζει ο νάνος. Το κάνεις αυτό για να με πειράξεις! Δεν μπορεί να βλέπης κάτι, που μόνο εγώ πρέπει να βλέπω επειδή τα μάτια μου έπαθαν κάτι! Δεν υπάρχει αυτό το γραμμόπλασμα! Έπομένως, πώς το βλέπεις εσύ;

Έκείνη τη στιγμή, το γραμμόπλασμα απλώνει το ένα του χέρι και άγγιζει το κεφάλι του.

— Τώρα θα σε πιάσω!, λέει ο Κοντοστούπης στην Έλχίνα. Τι έκανε τώρα το πλάσμα αυτό;

— Σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το κεφάλι του!, λέει η Έλχίνα.

Ο νάνος χλωμαίζει ξαφνικά. Καταλαβαίνει τώρα πώς το όν αυτό, που είναι ξαπλωμένο στην πολυθρόνα, υπάρχει. Δεν είναι πλάσμα της φαντασίας του.

Και τον πιάνει τρεμούλα από το φόβο του.

— Χρι...Χριστουλάκη μου! κάνει. Άγιοι Πάντες! Τι είναι πάλι τούτο το κακό που με βρήκε; Μά όχι! Δεν το πιστεύω! Δεν είναι δυνατόν

να υπάρχουν πλάσματά από γραμμή!

Κάνει ένα βήμα προς το μέρος του γραμμόπλάσματος, μα την ίδια στιγμή το όν αφήνει ένα σιγανό αλλά διαπεραστικό γέλιο, που θυμίζει γέλιο κακομαθημένου παιδιού.

Ο νάνος πέφτει στο γόνατα.

— Λυτήσου με!, ξεφωνίζει. Γραμμόφωνό μου... όχι, όχι!... Πλασματόφωνό μου... όχι! Γραμμόπλάσμα μου! Μη μου κάνεις κακό! Ό,τι κι αν είσαι, άπ' όπου κι αν έρχης έρθει, μη με πειράξεις!...

— Κοντοστούπη!, φωνάζει η Έλχίνα. Φοβάσαι ένα πλάσμα που είναι μια γραμμή δλο-δλο; Έσύ! Ο γεναίος Κοντοστούπης!

Ο νάνος κάνει πώς δεν την ακούει και συνεχίζει:

— Όχι πώς φοβάμαι δηλαδή! Εγώ δε φοβάμαι τίποτα! Μπορεί όμως να θυμώσω και να σε χτυπήσω και να σου χαλάσω τίς... γραμμές!

Το πλάσμα γελάει πάλι. Με γέλιο παιδιού που έχει σκαρώσει μια φάρσα.

Ο Κοντοστούπης το θεωρεί αυτό πολύ προσβλητικό. Είναι βέβαιος ότι το παράξενο αυτό όν, που δεν έχει ούτε μάτια, ούτε μύτη, ούτε στόμα, ούτε σώμα, τον κοροϊδεύει. Κι' όταν ο νάνος προσβληθή ξεχνάει το φόβο του!

Έτσι και τώρα. Με το πρόσωπο κατακόκκινο από αγανάκτηση, σηκώνεται όρθιος. Τα μάτια του αστράφτουν και

ή μύτη του σαλεύει σάν.. προ βασκίδα!

— "Άκου νά σου πῶ, παλιο γραμμόφωνο! Θά σου δώσω μιά και θά σέ κάνω... λατέρνα!

Σηκώνει τὸ χέρι του και δίνει ένα χαστούκι!

Μὰ τὸ χέρι του συναντᾶ μό νο τὸν ἄδειο ἀέρα! Περνάει μέσα ἀπὸ τὸ κορμί τοῦ ὄντος, ὅπως θά περνοῦσε μέσα ἀπὸ ἕνα συννεφάκι καπνοῦ.

Τὸ ἴδιο γέλιο ἀκούγεται πάλι.

Ἐκνευρισμένος, ὁ Κοντοστούπης ἐτοιμάζεται νά ἐπιτεθῆ γιὰ δεύτερη φορά, μὰ σταματᾶει ἀπότομα. Τὸ κορμί του ἀρχίζει νά φεγγοβολᾷ σάν νά ἔχη μέσα του ἑκατομμύρια πυγολαμπίδες! Τὰ μέλη του τρέμουν! Τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους!

— Πα... Πα... Πανα..ναγι...σα μου!, τραυλίζει μὲ δυσκολία. Τὴν ἔπαθα τὴ δουλειά! "Ἐγίνα πυγολαμπίδα! "Ἐγίνα κωλοφωτιά! Βγάζω φωτιές ἀπὸ μέσα μου! "Ἄχ τί μούκανες, παλιογραμμόφωνο! Μούφαγες τὰ νιάτα, παλιολατέρνα! Στὸ λαιμό σου μὲ πήρες!

Ἡ Ἐλχίνα, βλέποντας τὸν ἀγαπημένο της Κοντοστούπη στὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ κατάσταση, ὀρμάει μὲ αὐτοθυσία γιὰ νά τὸν βοηθήσει.

Ἀγγίζει ὁμως κι' αὐτὴ τὸ γραμμόπλασμα και παθαίνει τὸ ἴδιο πράγμα. Τὸ κορμί της φεγγοβολᾷ και τὰ μέλη της τρέμουν. Ἐπειτα, σωριάζεται

ταί χάμω ἀναίσθητη. Ὁ Κοντοστούπης ἀντέχει περισσότερο, μὰ τελικὰ πέφτει κι' αὐτὸς στὸ πάτωμα μὲ τὶς αἰσθησεις του χαμένες!

Τὸ γραμμόπλασμα γελάει πάλι και ἀφήνει μιὰ διαπεραστική κραυγὴ. Σάμπως νά ἦταν ἕνα σύνθημα ἢ κραυγὴ αὐτὴ δεκάδες γραμμοπλάσματα μπαίνουν μέσα στὴν πραιεζαρία ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὰ ὄντα φαίνονται σάν νά συνεννοοῦνται μεταξὺ τους, ἀφήνοντας σιγανὰ γρυλλίσματα.

Ἐπειτα, προχωροῦν πρὸς τὴν πόρτα και περνοῦν στὸ σαλόνι.

Ἡ φυλὴ τῶν Κουϊ-Κρούε

ΟΙ Ὑπεράνθρωποι, στὸ μεταξὺ, γεμάτο ἀπορία, ἐκπληξι, και ἀγωνία, παρακολουθοῦν μιὰ ἀπροσδόκητη και καταπληκτικὴ ἐκπομπὴ τοῦ ραδιοσταθμοῦ. Δὲν τολμοῦν νά πιστέψουν στ' αὐτιά τους.

«Προσοχή! Προσοχή! Ὅπως ἀναφέρουν δημοσιογραφικὲς εἰδήσεις ἀπὸ διάφορες συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης και τηλεγραφήματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς και τοῦ κόσμου, ἡ Γῆ ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ ἀμέτρητα ὄντα, ποὺ πρώτη φορά κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους στὸν πλανήτη μας!

»Πρόκειται γιὰ ἀλλόκοτα

πλάσματα, που αποτελούνται από μι... γραμμή! Ναι! Μια γραμμή, φωτεινή στο σκοτάδι και σκοτεινή στο φως! Κυκλοφορούν στους δρόμους και μπαίνουν στα σπίτια, χωρίς κανέναν να μπορέσει να τα εμποδίσει!

»Απεναντίας, όσοι τα αγγίζουν, αρχίζουν να βγάζουν από το κορμί τους μι... έντονη ανάταυξη και τα μέλη τους τρέμουν. Πέφτουν στο τέλος αναίσθητοι! Όταν συνέρχονται, δεν έχουν πάθει τίποτα. Είναι σώοι και γεροί όπως

Τὰ χτυπήματα τῶν Κούι - Κρούξ ἔχουν τρομερὴ δύναμη!

πρὶν, ἀλλὰ ὁ τρόμος ἔχει πᾶς φωλιάσει μέσα τους καὶ φοβούνται: ἀκόμα καὶ τὸν ἴσκιό τους!

»Τὰ ὄντα αὐτά... Θεέ μου! Αὐτὴ τὴ στιγμή ἕνα γραμμωτὸ ὄν μπαίνει μέσα στο δωμάτιο ἐκπομπῶν τοῦ σταθμοῦ! Προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μου γὰρ νὰ με ἀγγίξει! «Ὦχι!...»

Τὸ ραδιόφωνο μένει βουβό. Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀκούγεται ὁ γδούπος ἑνὸς κορμιοῦ πού πέφτει στο πάτωμα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι: μένουν ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, ἀπολιθωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους.

Ξαφνικά, ὁ Κεραυνὸς φωνάζει:

— Κυττάστε! Κυττάστε ἐκεῖ!

Γυρίζουν ὅλοι καὶ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεπηδάει ἀπὸ τὰ χεῖλη τους.

Βλέπουν δεκάδες γραμμωτὰ ὄντα νὰ μπαίνουν στο σάλον: ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας.

— Καταπληκτικό!, μωρουρίζει: ὁ Ἑλ Γκρέκο. Εἶναι πραγματικά ἀπὸ γραμμή. Μιὰ σκιῆ γραμμὴ τὸ καθένα καὶ τίποτ' ἄλλο! Κι' ὁμως κινούνται: σὰν ζωντανὰ πλάσματα!

Ἀπὸ τὰ ὄντα βγαίνει ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο κακομαθημένου παιδιοῦ πού κάνει τοὺς ἥρωές μας νὰ παγώσουν.

Ὁ Κεραυνὸς, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα καὶ τὰ δόντια σφι-

γμένα, επιτίθεται. Ρίχνεται πάνω τους με τις γροθιές του σφιγμένες. Μά τίποτα!

Οί γροθιές του συναντούν τον άδειο αέρα και τὰ όντα δέν ποθαίνουν τίποτα.

Οί ύπόλοιποι 'Υπεράνθρωποι έτοιμάζονται: κι' αὐτοί νά έπιτεθούν. Μά δέν προλαβαίνουν. Τά γραμμοπλάσματα σκορπίζονται: μέσα στο δωμάτιο και τυλίγουν τούς ήρωες του Καλού, καθώς και την 'Ελσαι και τη Λάουρα, δυό δυό και τρία - τρία!

Μέ άπότομες κινήσεις, οι φίλοι μας προσπαθούν νά άπαιλλαγούν από τούς πρωτοφανείς αὐτούς άντιπάλους. Μά δέν τό κατορθώνουν, γιατί τὰ χέρια τους δέν συναντούν καμμιά αντίσταση.

Ξαφνικά, τὰ γραμμοπλάσματα παρατούν τούς 'Υπεράνθρώπους και άποτραβιούνται σε μία γωνία του δωματίου.

Τά κορμιά τών ήρώων μας, καθώς και τής 'Ελσας και τής Λάουρας, φεγγεβελούν παρά ξένα τώρα, κάνοντας τό δωμάτιο νά λάμπη όλόκληρο από φώς. Τρέμουν όλοι σπασμωδικά σαν νά περνάει από τό σώμα τους ένα πολύ δυνατό ηλεκτρικό ρεύμα.

'Επειτα, ένας - ένας, σωριάζονται χάμω λιπόθυμοι.

Τά όντα αφήνουν πάλι τό γέλιο τους και φεύγουν γοργά από την άνοιχτή πόρτα τής βεράντας.

Όταν, λίγη ώρα αργότερα συνέρχονται, οι 'Υπεράν-

'Ιδρώτας κυλάει από τὰ μέτωπά τους, ενώ ή ψυχή τους γεμίζει αγωνία!

θρωπο: προσπαθούν νά εξηγήσουν τί ακριβώς ήταν αυτό πού τούς συνέβη. Δέν είχαν νιώσει κανένα πόνο, δέν είχαν καταλάβει τίποτα! Είχαν απλώς αρχίσει νά φεγγοβολούν και νά τρέμουν και είχαν πέσει άναίσθητοι.

— Ξέρω εγώ ποίό είναι τό άποτελεσματικό όπλο εναντίον τους, λέει ό Κουτσούτης πού έχει κι' αὐτός συνέλθει στο μεταξύ μαζί με την 'Ελχίνα.

— Ποιό, θείε Κοντοστούπη; ρωτάει ο Σιμόν.

— Τό... σφουγγάρι!

— Πώς; κανει ο Έλ Γκρέρκο. Τρελλάθηκες πάλι, Κοντοστούπη;

— Τό σφουγγάρι!, ξαναλέει ο νάνος. Άφου είναι άπο γραμμή, μπορούμε νά τήν σθήσουμε μ' ένα σφουγγάρι, όπως σθήνουμε τά γράμματα άπό τόν πίνακα...

Μιά καρπαζιά τού Κερανού κάνει τόν Κοντοστούπη νά σωπάσει. Με τίς γροθιές του σφιγμένες, ο νάνος είναι έτοιμος νά όρμήσει έναντίον τού γιου του 'Υπερανθρώπου, μά τó ραδιόφωνο τόν σταματάει, άρχίζοντας νά μιλάει πάλι:

«Έδώ ραδιοσταθμός Νέας 'Υόρκης! Μεταδίδομε ένα μήνυμα πρós τούς κατοίκους τής Γής έκ μερους τών Κούι-Κρούξ, τής μεγάλης και δυνατής φυλής, πού επέδραμε στον πλανήτη μας! 'Ο άρχηγός τους μού μεταβιβάζει τó μήνυμα με τή δύναμη τής σκέψώς του! Να τί λέει: 'Εμείς ο μεγάλος και δυνατός λαός τών Κούι - Κρούξ, δέν τρέφομε κανένα έχθρικό σκοπό έναντίον τών ανθρώπων. Δέν ήρθαμε έδώ γιά κατακτήσεις. 'Ηρθαμε έδώ γιά κατακτηση, ή ανάγκη, ή άπόλυτη ανάγκη!

»Πριν έρθουμε έδώ, ζούσαμε εύτυχισμένοι πάνω σ' ένα άλλο άστρο τó Κρούξ, πού βρίσκεται κοντά στο μεγάλο άστρο Ταβώρ. Σιγά - σιγά

όμως ή άτμόσφαιρα τού πλανήτη μας έπαθε, έξ αιτίας μιάς μεγάλης έκρήξεως, μιά αλλαγή πού έκανε τó Κρούξ άκατάλληλο γιά μäs. 'Εμείς, γιά νά ζήσουμε, δέν χρειαζόμαστε τροφή όπως έσείς. Ζούμε άπορροφώντας τó άζωτο πού ύπάρχει στον άέρα. Καί ο άέρας ήταν γεμάτος άζωτο στο άστρο Κρούξ. 'Επειτα άπό τήν έκρηξη όμως, τó άζωτο χάθηκε έντελώς και τή θέσι του τήν πήρε τó όξυγόνο! Εύτυχώς πού μπορούμε νά ζήσουμε γιά δυό και τρείς μήνες χωρίς καθόλου άζωτο. 'Ετσι είχαμε τόν καιρό νά έγκαταλείψουμε τó άστρο μας και νά ψάξουμε άπό άστρο σέ άστρο γιά νά βρούμε μιά καινούργια πατρίδα. Μπορούμε νά πετάμε, βλέπετε, με εύκολία όχι μόνο μέσα στην άτμόσφαιρα τών άστρων αλλά και στο κενό διάστημα άπό άστρο σέ άστρο!

»Δυστυχώς, τά διάφορα άστρο πού έπισκεφθήκαμε, ήσαν όλα άκατάλληλα γιά μäs. 'Η άτμόσφαιρά τους δέν περιείχε άζωτο, επομένως δέν μπορούσαμε νά ζήσουμε εκεί. 'Ετσι, καταλήξαμε στή Γή. 'Η άτμόσφαιρα σας δέν περιέχει άφθονο άζωτο. Πάντως είναι άρκετό γιά νά τρεφόμαστε και νά ζούμε.

»'Αποφασίσαμε, λοιπόν, νά έγκατασταθούμε έδώ. Θα μπορούσαμε, βέβαια, νά αναγκάσουμε τούς ανθρώπους νά φύγουν άπό τή Γή ή και νά τούς

έξοντώσουμε όλους. Μὰ δὲ θέ-
λουμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό.
Θὰ σὰς ἐπιτρέψουμε νὰ ζή-
σετε καὶ σεῖς στὴ Γῆ, ἀλλὰ
μὲ ἓνα ὄρο: μάλις βραδυάζη,
θὰ κλεινόσατε στὰ σπίτια
σας. Ὅσους δρίσκουμε στὸ
δρόμο τῆ νύχτα θὰ τοὺς ἐ-
ξοντώσουμε! Καί, ἂν παρου-
σιαστῶν ὁμαδικὰ κρούσματα
ἀνυπακοῆς, θὰ ἀναγκαστοῦμε
νὰ ἐξοντώσουμε ὁλόκληρη τὴν
Ἀνθρωπότητα!

Τὸ ραδιόφωνο σωπαίνει.

Ἡ ἀνακάλυψη
τῶν δύο παιδιῶν

ΓΙΑ λίγη ὥρα, οἱ ἥρωές μας
μέγαν βουβοί, βυθισμένοι σὲ
μαύρες σκέψεις. Δὲν μπορού-
σαν ποτὲ νὰ φανταστοῦν πῶς
ἡ Ἀνθρωπότης θὰ βρισκόταν
ποτὲ σὲ μιὰ τέτοια κατάστα-
σι. Ὀλόκληρη ἡ Γῆ θὰ γινό-
ταν τώρα μιὰ φυλακὴ, ποὺ θὰ
ἦταν ἀνοιχτὴ τὴν ἡμέρα καὶ
κλειστὴ τῆ νύχτα! Καί, τὸ
χειρότερο, δὲν ὑπῆρχει κανέ-
νας τρόπος ἀντιστάσεως ἐ-
ναντίον τῶν Κουϊ-Κρούξ, τῶν
γραψιμωτῶν πλασμάτων, ποὺ
εἶχαν τόσο ἀπροσδόκητα με-
ταβάλλει τὴ Γῆ σὲ δευτέρη πα-
τρίδα τους.

— Ἀκούς ἐκεῖ θράσος!,
γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης ἔ-
ξω φρενῶν. Θὰ μὰς ἐπιτρέ-
ψουν νὰ μείνουμε κι' ἐμεῖς
στὴ Γῆ! Μπήκαν στὸ σπίτι
μας καὶ μὰς κάνουν τὸ νοικο-
κύρη! Ἔτσι μούρχεται ν' ἀρ-
πάξω τοὺς Κουϊ - Κρούξ καὶ

νὰ τοὺς κρούξω!

— Μή, κάνει ὁ Κεραυνὸς
κοροϊδευτικά. Ἄφησέ τους
κι' αὐτοὺς νὰ ζήσουν, Κοντο-
στούπη!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, καθι-
σμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔ-
χει ζαρώσει τὰ φρύδια του
καὶ μουρμουρίζει σκεπτικὸς:

— Πρέπει κάτι νὰ κάνου-
με! Δὲν μπορούμε ν' ἀφήσου
με τοὺς Κουϊ-Κρούξ νὰ ἐγκα-
τασταθοῦν γιὰ πάντα ἐδῶ!
Καὶ πρώτ' ὅπ' ὅλα πρέπει νὰ
βροῦμε τὸ ἀντίδοτο ἐναντίον
τῆς μυστηριώδους δυνάμεως
ποὺ ἔχουν. Σιμοῦν!

— Τί θέλεις, Ἐ λ Γ κ ρ έ
κ ο!, ρωτᾷ τὸ παιδάκι.

— Ἐσύ, ποὺ εἶσαι προικι-
σμένος μὲ ἐξαιρετικά ἰσχυρὴ
θέλησι καὶ σκέψι, δὲ δοκιμά-
ζεις νὰ ἔρθῃς σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν
ἀρχηγὸ τῶν Κουϊ-Κρούξ; Ἴ-
σως μάθῃς τὸ μυστικὸ τους,
τὸ ἄδύνατο σημεῖο τους.

Τὸ παιδί κουνάει τὸ κεφάλι
του.

— Δοκίμασα, ἀλλὰ ἀπέτυ-
χα! ἀπαντᾷ. Τὰ ὄντα αὐ-
τὰ δὲν ἔχουν ἐγκέφαλο σὰν
τὸν δικὸ μας καὶ δὲν μπορῶ
νὰ συλλάβω τὴ σκέψι τους.
Νομιζῶ ὅμως ὅτι μποροῦμε
νὰ δοκιμάσουμε μιὰ νέα ἀπο-
μωκτικὴ οὐσία, ποὺ ἀνκα-
λύψιμε τὴν περασμένη ἐβδο-
μιάδα ὁ Ὑπερέλληνας κι' ἐγώ.
Εἶνα: μιὰ ἀλοοφή. ποὺ ἄπομο
νώνει ἐντελῶς τὸ ἀνθρώπινο
κομὶ καὶ μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ
ἐντελῶς ἄρωστο στὴ ζῆστη
καὶ στὶς διάφορες βλαβερὲς
ἀκτίνες! Θὰ ἀλείψω τὸ κορ-

μί μου μ' αυτό και θα βγώ έξω για να συναντήσω κανένα Κούϊ - Κρούξ!

Και ό Σιμούν βγαίνει από τὸ σαλόνι μαζί με τὸν Ὑπερέλληνα και ἀνεβαίνουν στὸ ἐργαστήριό του. Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὰ παιδιά κατεβαίνουν πάλι: στὸ σαλόνι. Τὸ δῶμα τοῦ Σιμούν γυαλίζει τώρα περιέργως ἀπὸ μιὰ κίτρινωπὴ ἀλοιφή, πού εἶναι ἀπλωμένη πάνω του.

— Πηγαίνω ἔξω, λέει ὁ Σιμούν! Ἄς ἐλπίζουμε πὼς ἡ ἀλοιφή αὐτὴ θὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ.

Μ' ἓνα πήδημα θρίσκειται στὴ θεράντα κ' ἀπὸ ἐκεῖ, μ' ἓνα δεύτερο κίδημα, θρίσκειται: στὸ δρόμο.

Οἱ δρόμοι τῆς πόλεως ἔχουν ἐρημώσει τώρα. Μολονότι εἶναι ἀκόμα μέρα, οἱ ἀνθρώποι ἔχουν κρυφτὴ κιόλας στὰ σπίτια τους, γιὰ νὰ ἀποφύγουν κάθε συνάντησι με τούς «Γραμμωτοὺς Διαβάλους», ὅπως ἔχουν ἀπκαλέσει: τούς Κούϊ-Κρούξ!

Ξαφνικά, σέ μιὰ στρῶφὴ τοῦ δρόμου, ὁ Σιμούν θρίσκειται φάτσα με φάτσα μ' ἓναν Κούϊ - Κρούξ.

Τὸ Ὑπεραγόρι δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Μὲ τίς γροθιές σφυγμένες ὀρμαίει ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του και ἀρχίζει νὰ δίνει τρομερὰ χτυπήματα. Μὰ οἱ γροθιές τοῦ παιδιοῦ, πού θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν ὁκόμα και φάλαινα, δὲν κάνουν τίποτα στὸ ἀλλόκοτο πλάσμα. Περνοῦν μέσα του

χωρὶς νὰ τὸ πειράξουν!

Ὁ Σιμούν τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ μανία, ἀλλὰ συγχρόνως διαπιστώνει με χαρὰ και κάτι ἄλλο: δὲν παθαίνει κι' ὁ ἴδιος τίποτα ἀπὸ τὴ μυστηριώδη δύναμι τοῦ Κούϊ - Κρούξ! Μένει ἀτρώτος! Τὸ κορμὶ του δὲν φεγγοβολαίει και τὰ μέλη του δὲν τρέμουν!

Αὐτὸ εἶναι: ἓνα βῆμα, ἓνα μεγάλο βῆμα στὸν χωρὶς ἐλπὶδα ἀγῶνα τῶν προστατῶν τῆς Ἀνθρωπότητος ἐναντίον τῶν ἀλλόκοτων ἐχθρῶν!

Γυρίζει: γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι και νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴ χαρμῶσυνη εἰδησι: στοὺς δικούς του, μὰ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Ὁ Κούϊ - Κρούξ ἐπιτίθεται ἐναντίον του! Ἀρπάζει τὸν Σιμούν ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι με καταπληκτικὴ δύναμι, τὸν στρφογυρίζει ἀπότομα και τὸν ἐκσφενδονίζει: με ἀπίστευτὴ ὀρμή!

Τὸ κορμὶ τοῦ γιοῦ τοῦ Κερρανοῦ σκίζει τὸν ἀέρα σὰν βολίδα και χτυπάει με βρόντο πάνω σ' ἓναν τοῖχο. Ὁ τοῖχος γκρεμίζεται. Ὁ Σιμούν σωοιάζεται χάρω ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα.

Τὴν ἐπόμενη ὁμως στιγμή τινάζεται ὀρθος και χυμάει ἐναντίον τοῦ Κούϊ - Κρούξ. Ἡ γροθιά του κινεῖται με ταχύτητα και ὀρμὴ ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς, μὰ δὲν συνανταίει πάλι παρὰ μόνο τὸν ἀδαιοῦ ἀέρα!

«Παράξενο!, σκέπτεται: τὸ Ὑπεραγόρι. Πολὺ παράξενο!

Μια στιγμή πριν, τὸ πλάσμα αὐτὸ μου ἔκανε μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερότερες λαβές, πού ἔχω δοκιμάσει ποτέ! Κι' ὅμως εἶναι αὐλό και ἡ γραθιά μου δὲν τοῦ κάνει τίποτα!»

Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ὁ Κουϊ - Κρουξ ἀρπάζει πάλι τὸν Σιμούν και τὸν χτυπάει χάμω, ὅπως ἕνας παλαστής χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ Σιμούν μένει ἀκίνητος γιὰ μερικές στιγμές. "Ὅχι πὼς εἶναι λιπόθυμος ἢ πὼς δὲν ἔχει πιὰ τὴ δύναμη νὰ σηκωθῆ. Προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει. Πὼς, ἀφοῦ τὸ πλάσμα αὐτὸ εἶναι αὐλό, μπορεῖ νὰ τὸν πιάνῃ και νὰ ἐφαρμόξῃ πάνω του συντριπτικές λαβές;

Ξαφνικά, βρίσκει τὴ λύση τοῦ μυστηρίου. Σίγουρα, τὸ πλάσμα ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ γίνεται στέρεο και πανίσχυρο κι' ἐπειτα νὰ μεταβάλλεται πάλι σὲ αὐλό. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἐφαρμόζει τὴ λαβή, πρέπει νὰ εἶναι στέρεο. Ἄρα, ἀν ὁ Σιμούν προλόβαινε νὰ χτυπήσῃ τὸν Κουϊ - Κρουξ ἐκείνη τὴ στιγμή. ἴσως...

Ὁ Κουϊ-Κρουξ, νομίζοντας ἴσως πὼς εἶχε θέσει: ἐκτός μάχης τὸν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλό του σκύβει, τὸν ἀρπάζει: ἀπὸ τὸ γὰκὰ και τὸν σηκώνει, ἐνῶ τὸ δεξιό του γέρι κινεῖται πρὸς τὰ πίσω, ἔτοιμο νὰ χτυπήσῃ.

Μὰ ὁ Σιμούν κινεῖται τώρα μὲ τόση γοηγοράδα, ὥστε ὁ Κουϊ-Κρουξ δὲν προλαβαίνει

νὰ ἀντιδράσῃ και νὰ γίνῃ πάλι αὐλό.

Ἡ γραθιά τοῦ παιδιοῦ χτυπάει τὸν ἀντίπαλό του στὸ στήθος μὲ ὅλη τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμη τοῦ γυιοῦ τοῦ Κερανοῦ.

Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι καταπληκτικό.

Ἄπὸ τὸν Κουϊ - Κρουξ ξεπηδαεῖ μιὰ κραυγὴ πόνου. Τὸ κερμί του τινάζεται: πρὸς τὰ πίσω μὲ ἀπίστευτη φόρα και χτυπάει πάνω σ' ἕνα στύλο. Ὁ στύλος γκρεμιζεται: και ὁ Κουϊ - Κρουξ σωριάζεται κι' αὐτὸς χάμω θήπλα του. Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμές μένει ἐκεῖ σαλεύοντας ἀργά. "Ἐπειτα, μὲ μιὰς, χάνει τὸ σχῆμα του και μεταβάλλεται σὲ μιὰ... φύχτα ἀπὸ στάχτη!

Ἡ ἀλλόκοτη μάχη

Ο ΣΙΜΟΥΝ κάνει τὸ σταυρό του. Δὲν ἔχει ξαναδῆ ποτέ του κάτι παρόμοιο. "Ἐνα αὐλό πλάσμα, ἔγινε στέρεο και πανίσχυρο κι' ἐπειτα μεταβλήθηκε σὲ στάχτη!

Μὲ τὸ μέτωπο ζαρωμένο ἀπὸ ἀπορία, μαζεῦει ἀπὸ χάμω τὴ στάχτη και γυρίζει στὸ σπῆτι. Ἐκεῖ μὲ μάτια πού λάμπουν ἀπὸ χαρὰ και ἐλπίδα, διηγεῖται στοὺς δικούς του αὐτὸ πού εἶχε συμβῆ.

— Μπράβο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ ἀλεφετούμε, λοιπόν, μὲ τὴ θουματοουργὴ αὐτὴ ἀλοφῆ και θὰ γίνουμε ἄτρωτοι.

— Στο μεταξύ, λέει ο Έλ Γκρέκο, εγώ θα κάνω μερικά χημικά πειράματα με τη στάχτη αυτή. Ίσως ανακαλύψω από τί είναι φτιαγμένα τα πλάσματα αυτά.

Ένώ οι άλλοι αλείβουν το δέρμα τους με την αλοφή, ο Έλληνας ανεβαίνει στο έργο στήριό του.

Όταν κατεβαίνει, λίγη ώρα αργότερα, τα φρύδια του είναι ζαρωμένα.

— Δεν καταλαβαίνω, λέει. Η στάχτη αποτελείται από άζωτο, κάρβουνο και ούρανο! Πώς υπάρχει ο συνδυασμός αυτός στο σώμα αυτών των δέν μπορεί να καταλάβω! Νομίζω ότι...

Σωπαίνει. Το βλέμμα του, που είναι εκείνη τη στιγμή στραμμένο προς την πόρτα της θεράντας, γεμίζει έκπληξι.

Οι άλλοι γυρίζουν προς το ίδιο μέρος και βλέπουν έναν ΚούϊΚρούξ, πολύ μεγαλύτερο από τους άλλους συντρόφους του, να στέκεται στο άνοιγμα της πόρτας.

Μια σιωπηλή φωνή λέει: στο μυαλό τους:

«Ξέρω! Είστε οι Ύπεράνθρωποι! Η φήμη σας έχει φτάσει ως τα πέρατα του διαστήματος και ακόμα και στα πιο μακρινά άστρα μιλούν για σας! Είμαι ο αρχηγός των Κούϊ-Κρούξ! Όταν ώδηγοῦσα το λαό μου εδώ, ήξερα πως θα συναντούσα ίσως αντίστασι εκ μέρους

σας! Δεν φανταζόμουν όμως, ότι θα μπορούσατε να σκοτώσετε έναν Κούϊ - Κρούξ! Τώρα καταλαβαίνω πόσο επικίνδυνοι είστε και πόσο δικηρο έχουν να σας φοβούνται: όλες οι έχθρικές προς τη Γη φυλές! Μά σας συμβουλεύω να μείνετε ήσυχοι! Μην θελήσετε να κινήθιτε εναντίον των Κούϊ Κρούξ, γιατί θα μετανοήσετε σκληρά! Πολύ σκληρά!...»

Και, πριν οι Ύπεράνθρωποι προλάβουν να αντιδράσουν, ο αρχηγός των αλλόκοτων γραμμωτών δέντων χάνεται από μπροστά τους!

— Οι απειλές του δεν πρέπει να σας φοβίσουν!, λέει ο Έλ Γκρέκο. Πρέπει να αρχίσουμε τη δράσι εναντίον τους. Δυό όμως πράγματα είναι απαραίτητα να γίνουν πριν ξεκινήσουμε: να κρύψουμε καλὰς τις γυναίκες και να ετοιμάσουμε μεγάλες ποσότητες από την αλοφή αυτή για να την μοιράσουμε στους ανθρώπους... Μὰ όχι! Νομίζω ότι δεν πρέπει να γίνη αυτό! Αν οι Κούϊ Κρούξ διαπιστώσουν ότι οι άνθρωποι έχουν γίνει άτιμωτοι: στη μυστηριώδη δύναμί τους—που στο κάτω - κάτω δεν φέρνει τὸν θάνατο — θα αρχίσουν να σκοτώνουν! Όχι! Θα κρύψουμε μόνο τις τρείς γυναίκες και έπειτα θα αρχίσουμε την έπιθεσι...

...Λίγη ώρα αργότερα, αφού έκρυψαν την Έλσα, την Λάουρα και την Έλχίνα μέσα σ' ένα δωμάτιο ενός φτω-

χικού ξενοδοχείου της Νέας Υόρκης, οι Υπεράνθρωποι βγαίνουν στο κυνήγι. Στο κυνήγι των Κούϊ-Κρούξ, των άλλοκοτων άλλων όντων που ήρθαν στη Γη για να την κάνουν δεύτερη πατρίδα τους.

Σχεδόν άμέσως συναντούν μια μεγάλη συντροφιά από Κούϊ-Κρούξ. "Έχει νυχτώσει πιά και, σύμφωνα με τις διαταγές του άρχηγού τους, τα γραμμωτά πλάσματα επιτίθενται άμέσως.

Οι Υπεράνθρωποι, για να μην προκαλέσουν με τη μάχη καταστροφές στην πόλι, απογειώνονται, παρασύροντας τους αντίπαλους των ξοπίσω τους και βγαίνουν από την πόλι.

Έκει στην έξοχή, συνάπτεται μια από τις πιο τρομερές και πιο παράδοξες μάχες, που είχαν ποτέ κάνει οι Υπεράνθρωποι.

Στην αρχή, οι Κούϊ — Κρούξ νικούν. Με τις αίφνιδιαστικές επιθέσεις τους δίνουν τρομερά χτυπήματα στους Υπεράνθρώπους και, πριν αυτοί απαντήσουν στα χτυπήματα, γίνονται πάλι άυλοι!

Ο Κοντσοτούπης άφρίζει από το κακό του. Αντιμετωπίζει ένα μικρόσωμο Κούϊ—Κρούξ, που του σφυροκοπάει τη... μύτη γελώντας αδιάκοπα και αφήνοντας σιγανά κοροϊδευτικά γευλιίσματα.

— Να σε πάρη και να σε σηκώση!, βρυχάτα: ο νάνος. "Ωχ! Θρασύδειλε! Στάσου λοιπόν, να σε άρπάξω κι' έ-

γώ! Γιατί γίνεσαι άυλος πάλι; Φοβάσαι, έ; Στάσου να σε άρπάξω, σου είπα! "Ω! μη βαράς, τουλάχιστον, στη μύτη παλιο — Κρούξ! Θά χάση... τη σιλουέττα της! Και...

Άκριβώς τη στιγμή που ή γροθιά του Κούϊ—Κρούξ προσγειώνεται για δεύτερη φορά στη μύτη του νάνου, ή γροθιά του Κοντσοτούπη προσγειώνεται πάνω στο σαγόνι του αντιπάλου του.

Ο Κούϊ—Κρούξ έκσφενδονίζεται μακριά, πέφτει χάμω και, μεταβάλλεται σε... μια φούχτα σπάχτη! Ο νάνος εύρλάζει από χαρά:

— Γιούχουσου! Μπράβο μου! Τόν... έκρουξα τον παλιο-Κρούξ!

Μά και οι άλλοι Υπεράνθρωποι σημειώνουν τώρα επιτυχίες. Κατορθώνουν να συντονίσουν τις κινήσεις τους με τις κινήσεις των αντιπάλων τους και να χτυπούν άκριβώς τη στιγμή που χτυπούν οι Κούϊ - Κρούξ. Έτσι, οι ύπερφυσικές γροθίες τους δεν συναντούν τον άδειο άερα, αλλά στερεά καρδιά, και χαρίζουν το θάνατο!

Για μερικά ακόμα λεπτά, ή μάχη συνεχίζεται με πείσμα. Οι Κούϊ - Κρούξ έξοντώνονται ό ένας μετά τον άλλο μά νέα κύματα από γραμμοπλάσματα καταφθάνουν όλοένα και επιτίθενται.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι περίεργο!

"Όλοι οι Κούϊ-Κρούξ χάνονται με μιάς! Οι Υπεράν-

Μιά τρομακτική μάχη διεξάγεται ανάμεσα στους προστάτες της
'Ανθρωπότητας και στους παράξενους Κούι - Κρούξ !

θρώποι μένουν μόνοι μέσα στην έρημη έξοχή. Ταυτόχρονα ένα έκτυφλωτικό φώς που δέν μπορούν να καταλάβουν από πού προέρχεται, τους λούζει! 'Η ψυχή τους γεμίζει από μιὰ παράξενη αγωνία. 'Η καρδιά τους σφίγγεται. Τό πρόσωπό τους συσπάται, ενώ από τό μέτωπό τους κυλάει άφθονος ιδρώτας. Μιὰ φωνή λέει μέσα στο μυαλό τους:

«Υπεράνθρωποι! Δέν άκούσατε τή συμβουλή μου! Θελήσατε να κηρύξετε τόν πόλεμο έναντίον μας, έναντίον τής πανίσχυρης φυλής τών Κούι-Κρούξι! Δυό πράγματα άπομένουν: ή θα έξοντώσουμε όλόκληρη τήν 'Ανθρωπότητα ή θα φύγετε από τή Γή! "Αν σε μιὰ ώρα ύπάρχη στη Γή έστω κι' ένας 'Υπεράνθρωπος θα διατάξω τήν έξόντωσι όλων τών ανθρώπων! Θα φύγετε και θα πάτε να μείνετε στους άλλους πλανήτες και δε θα ξαναγυρίσετε στη Γή ποτέ πιά! "Ακούστε; Ποτέ πιά!...»

'Εξορία στη Σελήνη

ΤΟ ΕΚΤΥΦΛΩΤΙΚΟ φώς σβήνει και ή φωνή παύει να άκούγεται. Με τήν καρδιά σφίγμένη και τό μυαλό γεμάτο μαύρες σκέψεις, οι 'Υπεράνθρωποι: έπιστρέφουν στο σπίτι τους.

'Εκεί άρχίζουν να έτοιμά-

ζωνται για τό ταξίδι, για τόν δρόμο τής παντοτεινής έξορίας.

— Δέν μπορούμε να κάνου με διαφορετικά!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος τρίζοντας τά δόντια του. Πρέπει να ύπακούσουμε και να φύγουμε από τή Γή! 'Ο Θεός άς προστατεύση τούς ανθρώπους από τούς Κούι - Κρούξι.

'Ετοιμάζουν ένα πλανητόπλοιο που είναι πάντα προς γεωμένο στον κήπο τών 'Υπεράνθρώπων. Μπαίνουν όλοι μέσα. Τελευταίος μπαίνει ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κουβαλώντας και μιὰ βαλίτσα που περιέχει: διάφορα έπισημονικά όργανα και χημικές ουσίες.

Τό πλανητόπλοιο άπογειώνεται. Πριν βγή από τήν ατμόσφαιρα τής Γής, μιὰ φωνή λέει: μέσα στο μυαλό τών ήρώων μας:

«Καλό ταξίδι, 'Υπεράνθρωποι! Και να μην ξαναγυρίσετε ποτέ! Ποτέ πιά! "Αν όμως καμμιά φορά χρειαστή νάρθη τε σ' έπαφή μαζί μου και να μου αναφέρετε κάτι, χρησιμοποιήστε τόν ασύρματο του πλανητοπλοίου σας! Πάρτε μήκος κύματος 331!»

Τό πλανητόπλοιο βγαίνει στο κενό διάστημα ανάμεσα στα άστρα και κατευθύνεται όλοταχώς προς τή Σελήνη. 'Εκεί σκετεύουν να έγκατασταθούν, για να είναι πιο κοντά στη Γή. Ποιος ξέρει; Μπορεί μιὰ μέρα να έπιστρέψουν εκεί! 'Η έλπίδα, βέβαια, είναι τρελλή, μα χωρίς έλπί-

δα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ζωή!....

Ὁ καιρὸς περνάει ἀργὰ πάνω στὴ Σελήνη. Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν χτίσει ἕνα εἶδος σπιτιοῦ ἀπὸ πέτρα καὶ μένουν ἐκεῖ, ἀφήνοντας τὸν καιρὸ νὰ περνᾷ. Μᾶσα στὸ σπίτι πού εἶναι στεγανὰ κλεισμένο, ἔχουν ἐγκαταστήσει μιὰ συσκευή πού παράγει ὀξυγόνο κι' ἔτσι δὲν κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν ἀπὸ ἰσφυξία.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, μαζὶ μὲ τὸν Σιμουὺν καὶ τὸν Ὑπερέλληνα, περνάει τὸν καιρὸ τοῦ κἀνοντας πειράματα. Ἐχε: φέρε: μαζί του λίγη στάχτη ἀπὸ ἕνα νεκρὸ Κουΐ-Κρούξ καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστικὸ πού καλύπτει τὴν ὑπαρξί: τῶν αὐτῶν καὶ γραμωτῶν αὐτῶν ὄντων.

Οἱ ὑπόλοιποι πλήττουν. Πλήττουν τρομερὰ ἀπὸ τὴν ἀναγκαστικὴ ἀδράνεια στὴν ὁποία τοὺς ἔχει καταδικάσει ἡ ἐξορία τοὺς στὴ Σελήνη. Περισσότερο ἀπὸ ὅλους ὑποφέρει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Ὁ ἥρω: τῶν ἡρώων θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ τῶν ἡρώων καὶ ὑπεύθυνο γὰ τὴν συμφορὰ πού ἔχει βρῆ τὴν Ἀνθρωπότητα. Κάθε τόσο, ὅταν δὲν μπορῆ νὰ κρατηθῆ ἄλλο, φεύγει ἀπὸ τὴ Σελήνη καὶ πηγαίνει νά... κλάψη, καθισμένος σὲ κανένα ἀερόλιθο πού ταξιδεύει ἀνάμεσά στα ἄστρα σὰν ἀλήτης τοῦ οὐρανοῦ!

Ναί! Ὁ ἥρω: τῶν ἡρώων κλαίει γιὰ τὴν Ἀνθρωπότητα,

πού ἔχει καταδικασθῆ σὲ αἰώνια σκλαβιὰ κάτω ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς Κουΐ - Κρούξ! Ὁ Ὑπεράνθρωπος, τὸ πιὸ δυνατὸ καὶ πιὸ ἀτρόμητο πλάσμα, πού ἔχει ποτὲ γεννηθεῖ ὁ κόσμος, κλαίει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, πού εἶναι κι' αὐτὴ καταδικασμένη, μαζί μὲ τὴν Λάουρα καὶ τὴν Ἐλχίνα, νὰ περιμένη μάταια σ' ὄλη τῆς τῆ ζωῆ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀγαπημένου τῆς!

Ὅσο γιὰ τὸν Κοντσοτούπη ὁ κωμικὸς νᾶνος βρῖσκει τὴν κατάστασι πολὺ.. διασκεδαστική! Τραγουδάει ἀδιάκοπα καὶ σφυρίζει εὐθυμοὺς σκοπούς.

—Ἐδῶ εἴμαστε ἡσυχο: βρὲ ἀδερφε ἐπὶ τέλους!, λέει κάθε τόσο. Οὔτε μάχες οὔτε λαχτάρες οὔτε Κουΐ - Κρούξ! Ἐάπλα κι' ἄγιο: ὁ Θεός! Ἄν δὲν παγύνω ἐδῶ, δὲ θὰ παχύνω ποτὲ μου!

Τὸ μόνο πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ ἄνθρωποι: εἶναι τὸ φαγητό. Ἡ Σελήνη εἶναι ἕνα κατ'ἄερο οὐράνιο σῶμα χωρὶς ἀτμόσφαιρα, χωρὶς φυτὰ καὶ χωρὶς ζῶα.

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφή τους, πότε ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τὴν Ἀστροπῆ καὶ πότε ὁ Κερσανὸς μὲ τὸν Κοντσοτούπη, μπαίνουν στὸ πλανητόπλοιο καὶ πηγαίνουν σὲ ἄλλους πλανῆτες, ὅπου μαζεύουν καρπούς καὶ σκοτώνουν διάφορα ζῶα καὶ τὰ μεταφέρουν στὸ σπίτι τους, στὴ Σελήνη.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια αὐ-

τά, ο Κοντσοτούπης πέρασε μιὰ παράξενη καὶ κωμικὴ περιπέτεια, πού ὅμως εἶχε πολὺ εὐχάριστο τέλος, ὄχι μόνο γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴ Γῆ!

Ξεκίνησε μιὰ μέρα μὲ τὸ πλοιητόπλοιο μαζί μὲ τὴν Ἀστραπή, γιὰ νὰ πάνε στὸν πλανήτη Ἄρη νὰ βροῦνε τροφίμα. Στὸ δρόμο ὅμως ὁ Κοντσοτούπης ἀλλάξε: γνώμη.

— Βαρῆθηκα, λέει στὴν Ἀστραπή, νὰ τρώω τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια! Τὸ κρέας τῶν ζώων τοῦ πλανήτη Ἄρη εἶναι ἄνιστο καὶ τοῦ πλανήτη Ἀφροδίτη εἶναι ξυνό! Ὅσο γιὰ τὰ ζῶα πού ὑπάρχουν στὸς ὑπόλοιπους πλανῆτες, σοῦρχεται ἀναγκύλα μόνο νὰ τὰ βλέπης!

— Πολὺ καλά!, λέει ἡ Ἀστραπή χαμογελώντας. Ἐσὺ μπορεῖς νὰ κάνης... νηστεία, Κοντσοτούπη!

— Τί λές, καλέ! φωνάζει ἐξαγριωμένος ὁ νάνος. Γιὰ καλύτερο μὲ πέρασες; Θέλω νὰ φάω, ἀλλὰ θέλω νὰ φάω νόστιμα πράγματα! Ἄκουσε τώρα: σὲ προηγουμένα μαζὶ-δια πράσνεξα ὅτι ὑπάρχει κοντὰ στὸν Ἄρη, ἓνας ἄλλος πλανῆτης πολὺ μικρός. Εἶναι πράσινος καὶ φαντάζομαι πὼς θὰ ἔχη ζῶα ἐπάνω του! Ἄς πᾶμε, λοιπόν...

— Ὅχι, Κοντσοτούπη!, λέει ἡ Ἀστραπή. Ἦρθοιμε ἐδῶ γιὰ νὰ κάνουμε δουλειὰ κι' ὄχι νὰ παίξουμε! Ἄν θέλης, πήγαίμε μόνος σου! Ἐγὼ θὰ

πάω στὸν Ἄρη νὰ μαζέψω τροφίμα!

Ὁ νάνος πεισματώνει, καὶ ὅταν τὸν Κοντσοτούπη τὸν πιάνη τὸ πείσμα, ξεχνάει κάθε φόβο καὶ κάθε δισταγμό!

— Πολὺ καλά!, λέει στὴν Ἀστραπή φορώντας μιὰ διαπλανητικὴ στελὴ μὲ γυάλινη περικεφαλαία. Θὰ πάω μόνος μου! Ἀφοῦ εἶσαι τόσο φοβιστάρια, ὅταν φτάσουμε κοντὰ στὸν πλανήτη πού σοῦ εἶπα, ἐλάττωσε ταχύτητα γιὰ νὰ πηδήσω ἔξω!

Πραγματικὰ, καθὼς περνοῦν κοντὰ ἀπὸ ἓνα προσήνωτὸ ἄστρο, πού δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μισὸ τῆς Σελήνης, ὁ νάνος ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ πλανητοπλοίου καὶ πηδάει ἔξω. Ἀμέσως ὅμως μετανοῶνει, ἐνῶ τὸ πλοιο ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς πρὸς τὸν πλανήτη Ἄρη.

— Παναγίτσα μου!, μου συρρίζεις μέσα στὴν περικεφαλαία του. Τί ἤθελα ἐγὼ νὰ κάνω τὸν παλληκαρά; Πού πηγαῖνω; Τί γυρεύω ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο, πού μπορεῖ νὰ εἶναι γεμάτο τεράτια; Ἄγε Ὀνούφριε, πρὸσάτη μου δοῆθῆσέ με! Ἐλα...μαζὶ μου στὸ πράσινο αὐτὸ ἄστρο καὶ περσάτευσέ με! Δὲν μπορῶ βλέπεις, νὰ μὴν πάω ἐκεῖ! Ἄν γυρίσω πίσω καὶ πάω κι' ἐγὼ στὸν Ἄρη, ἡ Ἀστραπή καὶ ὁ Κεραυνὸς θὰ μὲ γελάνουν στὴν καζούρα! Ἐμπρός, λοιπόν, γενναίε Κοντσοτούπη!

Γυρίζει πρὸς τὸν πράσινο

πλανήτη και προχωρεί λέγοντας:

— Στο κάτω - κάτω γιατί να φοβάμαι; 'Η φήμη του τρομερού Κοντοστούπης θα έρχη όπως σιχότερα φτάσει ως εδώ και τα τέρατα θα γονατίσουν μπροστά μου, αμέσως μόλις με αντίκρυσουν και θα με ίκετεύσουν να τα λυπηθώ!

Τὸ διαμάντι —
Βάτραχος

ΑΝ ὁ ΚΩΜΙΚΟΣ νάνος ήξερε τί τὸν περιέμενε στὸν μικροσκοπικὸ αὐτὸ πλανήτη, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ γυρίσει πίσω καὶ νὰ βάλῃ κατὰ μέρος τὴν ντροπή. Θὰ προτιμοῦσε χίλιες φορές τὴν «αζούρα» τῆς Ἀστρουπῆς καὶ τοῦ Κερανῶ.

Πετώντας μέσα στο κενὸ διάστημα, ὁ νάνος προχωρεῖ πρὸς τὸν πράσινο πλανήτη, φτάνει κοντά του, χαμηλώνει καὶ προσγειώνεται: στὴν ἐπιφάνειά του.

Ἐκεῖ τὸν περιμένουν οἱ πρῶτες ἐκπλήξεις.

Τὸ πράσινο χρῶμα τοῦ πλανήτη, δὲν προσέρχεται ἀπὸ βλάστησι: ἀλλὰ ἀπὸ πράσινα βράχια ποὺ ἐξέχουν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του μακρόστενα κι' ὄρθια σὰν κορμοὶ δέντρων. Τὰ βράχια αὐτὰ εἶναι γυαλιστερὰ καὶ σταγόνες ἀπὸ ἕνα ὑγρὸ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἐπάνω τους μέρος καὶ στάζουν στὸ χῶμα.

Ὅπου πέφτει αὐτὸ τὸ ὑ-

γρὸ, ἕνας ἐλαφρὸς καπνὸς σηκώνεται. Τὸ χῶμα καίγεται! Μιὰ τρυπούλα σχηματίζεται καὶ τὸ ὑγρὸ χάνεται μέσα στὸ ἔδαφος.

— Χριστουλάκη μου! μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης μέσα στὴν περικεφαλαία του. Τί μέρος εἶναι αὐτό; Βράχια ποὺ ἰβρῶνουν καὶ σταγόνες ποὺ καίνε τὸ χῶμα! Μήπως βλέπω κανένα κακὸ ὄνειρο;

Τρομαγμένος ὁ νάνος κυττάζει γύρω, μὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀνακολύψῃ πουθενὰ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ζωῆς.

— Τίποτα!, λέει. Δὲν ὑπάρχει κινήσι: ἐδῶ! Ἄς φύγω!

Καθὼς ὁμως ἐτοιμάζεται νὰ ἀπογειωθῆ, τὸ μάτι του πέφτει σ' ἕνα γυαλιστερὸ ἀντικείμενο. Εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ πέτρα, μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν γροθιά ἐνὸς ἀνθρώπου. Εἶναι ἀσπρο καὶ σπιθίζει ἐλαφρά.

— Διαμάντι! μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης ἐνθουσιασμένος. Ὁ βασιλιάς τῶν διαμαντιῶν!

Καὶ ἀπλώνει τὸ χερί του γιὰ νὰ τὸ πάρῃ.

Καθὼς ὁμως τὰ δάχτυλά του ἀγγίζουν τὴν πέτρα, συμβαίνει κάτι, ποὺ κάνει τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδήσῃ καὶ νὰ κλωτσήσῃ σὰν ἀφηνιασμένο μουλάρ: μέσα στὸ στήθος του.

Ἡ πέτρα πηδάει πρὸς τὰ πλάγια σὰν... βάτραχος καί.. ἐξατιμίζεται! Μεταβάλλεται σ' ἕνα σπιννεφάκι ἀπὸ ἀχνό,

πού τυλίγει τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος νοιώθει ἕνα τρομακτικὸ σφίξιμο στὴ μέση του σὰν νὰ τὸν εἶχαν ἀρπάξει τὰ δάχτυλα ἐνὸς γίγαντα! Ἔπειτα, τίποτα! Τὸ συννεφάκι ξεμπακραινεῖ, σταματᾷ στον ἄερα, συμπυκνώνεται καὶ μεταβάλλεται πάλι σὲ πέτρα, πού πέφτει χάμω!

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Κοντοστούπης μένει ἐκεῖ ἀσάλευτος, κυττάζοντας τὴν πέτρα - διαμάντι μὲ μάτια πού πάνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Ἄγιε Ὀνούφριε!, λέει. Σοῦ εἶπα νάρθης μαζί μου, μὰ ἐσύ δὲν ἦρθες! Κάνε μου τουλάχιστον μιὰ χάρι: πές μου ἂν αὐτὰ πού βλέπω εἶναι ἀληθινὰ ἢ ὄνειρεύομαι! Πές μου τί πράγμα εἶναι αὐτὸ τὸ διαμάντι, πού πηδάει σὰν βάρσος, πετάει σὰν σύννεφο καὶ σφίγγει: σὰν γίγαντας! Ἔλα κοντά μου Ἄγιε Ὀνούφριε! Μὴν ἀφήσης τὸν μικρὸ καὶ ἀνυπεράσπιστο Κοντοστούπη νὰ χαθῆ γιὰ πάντα πάνω στον φριχτὸ αὐτὸ πλανήτη!

Ὁ νάνος θὰ μπορούσε νὰ ἀπογειωθῆ καὶ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἡ περιέργειά του κικάει. Θέλει νὰ θεβαιωθῆ ἂν εἶναι ζῦπνιος ἢ ὄνειρεύεται καὶ θέλει νὰ... πάρῃ μαζί του τὸ διαμάντι αὐτὸ γιὰ νὰ τρομάξῃ τὸν Κερανό καὶ νὰ γελάσῃ μαζί του.

Κάνει, λοιπόν, ἕνα βῆμα πρὸς τὸ διαμάντι, ἀπλώνει τὸ

χέρι του καὶ τὸ πιάνει. Τὸ διαμάντι ξεφεύγει μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του δάπως θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας ἕνας ἀληθινὸς βάρσος.

Πέφτει χάμω, ἐξατμίζεται, τυλίγει τὸν Κοντοστούπη, τὸν σφίγγει πιὸ δυνατὰ αὐτὴ τὴ φορά, ἀπομακρύνεται, συμπυκνώνεται, γίνεται πάλι πέτρα καὶ πέφτει χάμω!

Ὁ νάνος ἐκνευρίζεται. Τὸ πρόσωπό του ἀγριεύει.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ!, γρυλλίζει. Ἄν νομίζης, ἀγαπητό μου διαμάντι, πὼς μπορεῖς νὰ παίξῃς μαζί μου, εἶσαι πολὺ γελασμένο! Σὲ ἀρπάζω καὶ σὲ κάνω μὲ τά.. κρεμμυδάκια!

Καὶ ὁ νάνος σηκώνει ἀπὸ χάμω μιὰ ἄλλη πέτρα, πιὸ μεγάλη, πλησιάζει σιγά, σιγά στὸ διαμάντι καὶ, μὲ μιὰ ξαφνικὴ κίνηση, τὸ χτυπάει μὲ τὴν πέτρα!

Γίνεται ἕνα σύννεφο, πιὸ πυκνὸ καὶ πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ τυλίγει τὸν Κοντοστούπη. Τὸν σφίγγει μὲ τὴν δύναμει, ὥστε ὁ νάνος οὐλοιάζει μέσα στὴν περικεφαλαία του ἀπὸ τὸν πόνο καὶ λιποθυμᾷ!

Ὅταν συνέρχεται, λίγες στιγμές ἀργότερα, ἡ πέτρα εἶναι πεσμένη λίγο πέρα μπροστά του, μισὴ σπιθαμὴ ἀπὸ τὰ πόδια του, εἶναι τὸ διαμάντι. Ἀλλὰ ἡ ἐμφάνισί του εἶναι πολὺ διαφορετικὴ τώρα. Τὸ χρώμα του εἶναι κίτρινο καὶ ἡ λάμψη του ἔχει ἐλαττωθῆ πολὺ.

Χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος τί κάνει, ο νάνος απλώνει το χέρι του και το πιάνει. Τώρα, το διαμάντι μένει ήσυχο. Δεν ξεγλωστράει μέσα από τα δάχτυλά του και δεν έξατμίζεται.

— Μου φαίνεται πώς το ...σκότωσα με την πέτρα! μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης. Το καημένο! Το σκότ... Για στάσου, σέ παρακαλώ! Την ψώνισες, Κοντοστούπη; Πεθαίνουν, βρέ βλάκα τα διαμάντια; Πεθ...

Σωπαίνει. Ψηλά μέσα στον ούρανό, βλέπει ένα πλανητόπλοιο να πλησιάζει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Είναι το πλανητοπλοιο με το οποίο ή 'Αστραπή έπιστρέφει από τον πλανήτη 'Αρη.

Με το «διαμάντι» στο χέρι, ο Κοντοστούπης απογειώνεται. Μέσα σε λίγες στιγμές, βγαίνει από την ατμόσφαιρα του πράσινου πλανήτη και ταξιδεύει γοργά προς το πλανητόπλοιο. Όταν φτάει κοντά του, το πλανητόπλοιο σταματάει και ή πόρτα του ανοίγει.

Ο Κοντοστούπης μπαίνει μέσα. Στο πάτωμα είναι ξαπλωμένα δέκα μεγάλα ζώα από τον πλανήτη 'Αρη, νεκρά, σκωτωμένα από τη γροθιά της 'Αστραπής. Σε μία γωνιά είναι σωριασμένοι εκατοντάδες μεγάλοι καρποί.

— Λοιπόν, Κοντοστούπη; λέει ή 'Αστραπή κοροϊδευτι-

κά καθώς το πλανητόπλοιο ξεκινάει πάλι. Βρήκες, βλέπω, άφθονο κυνήγι στον πράσινο πλανήτη σου!

Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος από ντροπή, μα δεν απαντάει. Στη φούχτα του κρατάει πάντα το «διαμάντι». Τι να πη; Να περιγράψω την περιπέτεά του; Η 'Αστραπή δέ θα τον πιστέψει και θα τον κοροϊδέψει περισσότερο.

Κάθεται, λοιπόν, σε μία γωνιά σιωπηλός και σκυθρωπός, με το «διαμάντι» πάντα στο χέρι. Όταν, αργότερα, το πλανητόπλοιο προσγειώνεται στη Σελήνη και ή 'Αστραπή λέει στους άλλους για την κυνηγετική περιπέτεια του Κοντοστούπη στον πράσινο πλανήτη, ή καζούρα γεμικεύεται.

— Συγχαρητήρια, Κοντοστούπη!, λέει ο Κεραυνός. Έμαθα ότι σκότωσες του κόσμου τα ζώα στον πλανήτη σου!

— Ζών ειπεί εσύ! γρυλλίζει ο νάνος. Δίποδο ζωό! 'Αφού έχετε το θράσος να με πειράζετε από πάνω, ακούστε τί συνέβη στον πλανήτη με το πράσινο χρώμα! Και σάς δηλώνω από πριν ότι το ίδιο μου κάνει είτε με πιστέψετε είτε όχι!

Και ο Κοντοστούπης περιγράφει την έπισκεψή του στον παράξενο πλανήτη με τα πράσινα βράχια και το αλλόκοτο «διαμάντι».

Ἡ ἀνακάλυψι
τοῦ νάνου

Ο ΣΟ ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ στὴν ἀφήγησί του, τὰ γέλια, γύρω του, ἀντηχοῦν πρὸ δυνατά. "Ὅταν, μάλιστα, φθάνη, στὸ σημεῖο ὅπου τὸ «δισμάντ.» ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλά του σὰν βάτραχος, πήδηξε κάτω, ἔγινε σύννεφο καί, ἀφοῦ τὸν ἔσφριξε μὲ δύναμι, ἔγινε πάλι «δισμάντ.», ὁ Σιμουν κι' ὁ Ὑπερέλληνας

Ὁ ἥρωσ τῶν ἡρώων θρηνεῖ τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἀγαπημένη του "Ἐλσα!

δὲν μποροῦν νὰ κρατηθοῦν ἄλλο.

Κυλιοῦνται χάρμα ἀπὸ τὰ γέλια κρατώντας τὴν κοιλιά τους καὶ χαχανίζοντας.

— "Ἀχ!", κάνει: ὁ Κεραυνός. Καρὸ εἶχα νὰ γελάσω ἔτσι!

— Κοντοστούπη!, κάνει: ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἶσα: ὁ μεγαλύτερος ψεύτης πού γέννησε ἡ Γῆ!

Μόνο ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μένει σοβαρὸς καὶ παρακολοθεῖ τὴν ἀφήγησι τοῦ νάνου μὲ μεγάλη προσοχή.

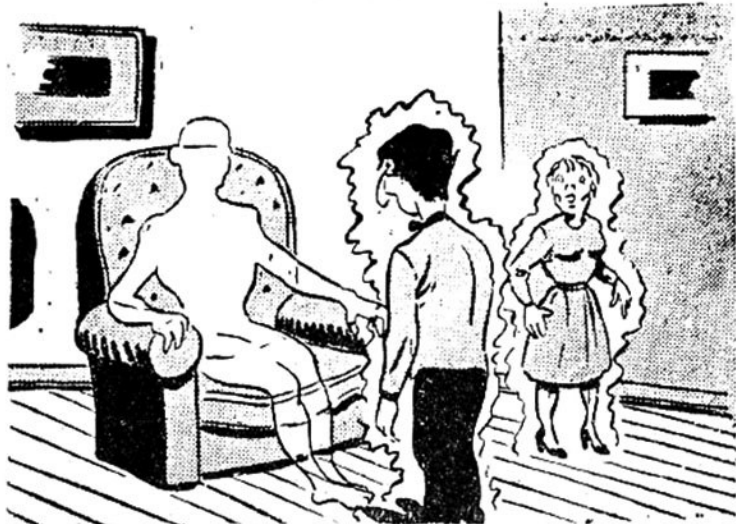
— Κοντοστούπη!, λέει. Πρόσεξε καλά! Θὰ σοῦ κάνω μερικὲς ἐρωτήσεις καὶ θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης μὲ κάθε εὐλικρίνεια, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή! Ἐγώ, ὅπως βλέπεις, δὲ γελῶ. Πιστεύω στὴν ἱστορία σου. Θέλω, ὁμως, νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι ὅλες οἱ λεπτομέρειές της εἶναι σωστές. Ἄν εἶναι σωστές, τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἐξορία μας πήρε τέλος καὶ ὅτι ἡ Ἀνθρωπότης σώθηκε! Μόνο ὅταν ἄγγιζες τὸ «δισμάντ.» γίνονταν ἀχνός;

— Ναί!, ἀπαντᾷ: ὁ νάνος.

— Ὅταν τὸ «σκότωσες», τὸ χρῶμα του ἔγινε κίτρινο;

— Ναί! Κι' ἂν ἐσύ ἦ ὁποσοδῆποτε ἄλλος δὲν ἐννοεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς λέω τὴν ἀλήθεια, νὰ καὶ τὸ «δισμάντ.»! Τὸ πήρα μαζί μου καί...

Ἄνοιγει τὴ φούχτα του καὶ μένει μαρμαρωμένος, ἐμβρόντης μὲ τὸ πρόσωπο ἀπερί-

‘Ο Κοντοστούπης και η Έλχίνα φεγγοβολούν και τρέμουν σαν να τους περνά δυνατό ηλεκτρικό ρεύμα.

γραφτα αλλοιωμένο από έκπληξι και τρόμο.

Στή φούχτα του δεν υπάρχει πια το «διαμάντι»! Στή θέση του, είναι τώρα λίγη... στάχτη! Ναι! Λίγη στάχτη σαν από ένα καμμένο κάρβουνο!

‘Ολοι γύρω βάζουν πάλι τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά! κάνει ο Κεραυνός. Χό, χο, χά! Τί ωραίο διαμάντι! Πόσο δημοφιλής!

‘Ο Κοντοστούπης έκνευσμένος, κάνει να του πετάξει τη στάχτη στα μούτρα, μα ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο τον συγκρατεί.

— Μή, προς Θεού!, φωνάζει. Μην πετάξεις τη στάχτη!

‘Ο τόνος της φωνής του ‘Ελληνα είναι τόσο δραματικός, ώστε όλοι παύουν άμέσως, να γελούν. Τρυγυρίζουν κατάπληκτοι τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο και τον Κοντοστούπη και περιμένουν να δούν τί θα συμβή!

— Ανακάλυψα, εξηγεί ο ‘Ελληνας, λίγο πριν επιστρέψουν από τὸ κινή: τους ὁ Κοντοστούπης κι’ ἡ ‘Αστραπή, κάτι πού είναι τρομερά ἐξουσιώτικὸ γιὰ τους Κούϊ — Κρούξ! ‘Αν θυμιάσατε, σὰς εἶχα πῆ ὅτι τὸ σῶμα τους ἀποτελείται ἀπὸ ἄζωτο, κάρ-

βουνο και ούραίο. Ἀνακάλυψα, λοιπόν, έναν τρόπο νὰ κόνω τὰ τρία αὐτὰ στοιχεῖα νὰ διασπῶνται μεταξύ τους και νὰ μὴν μποροῦν νὰ μείνουν μαζί. Μὰ και πάλι ἄν πάμε ἀπλῶς στὴ Γῆ και ἀρχίσουμε πόλεμο ἐναντίον τῶν Κουί - Κρούξ, τὰ θύματα θὰ εἶναι πάρα πολλὰ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὥσπου νὰ φτάσουμε στὴν τελικὴ νίκη!

Σωπαίνει, κυττάζει τὴ στάχτη πού εἶναι ἀκόμα στὴ φούχτα τοῦ Κοντοστούπης, παίρνει λίγη και τὴν ἀκουμπάει πάνω στὸ πειραματικὸ τραπέζι του. Κάνει μερικὰ πειράματα με διάφορες χημικὲς οὐσίες και γυρίζει, ἐπειτα στοὺς συντρόφους του.

— Αὐτὸ εἶναι!, λέει με χαρὰ. Ὁ Κοντοστούπης ἔκανε μιὰ ἀνακάλυψη, πού θὰ σώσει τὴν ἀνθρωπότητα!

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος. Τί; Πῶς τὸ εἶπες; Ἐκανε μιὰ ἀνακάλυψη πού θὰ σώσει τὴν ἀνθρωπότητα; Και βέβαια! Γιατί, παρακαλῶ, εἶναι ἡ πρώτη φορά πού σώζω τὴν Ἀνθρωπότητα; Χά! Κάτι μάς εἶπες, Ἐλληνα!

Και φουσκώνει σὰν διάνος, χωρὶς κί' ὁ ἴδιος νὰ ξέρη ποῖα εἶναι: ἡ ἀνακάλυψη πού ἔχει κάνει!

— Ἐξηγήσέ μας, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τί συμβαίνει!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Ἀπὸ τὴν περιγραφή πού ἔκανε ὁ Κοντοστούπης, λέει ὁ Ἐλληνας, κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ὁ πράσινος πλα-

νήτης του ἔχει ἀτμόσφαιρα γεμάτη ἄζωτο, ἀκριβῶς ὅπως ἐμεῖς, στὴ Γῆ, ἔχουμε τὸ ὀξυγόνο! Τὸ «βιαμάντι», ἡ μεγάλη πέτρα και τὰ πράσινα δράχια εἶναι ζῶα.

— Ζῶα! φωνάζει ὁ Κεραυνός.

— Ναι!, ζῶα! Και εἶναι προσιμμένα νὰ ἀλλάξουν, ὀχι ἀπλῶς μορφή, ἀλλὰ και πυκνότητα τοῦ σώματός τους! Μποροῦν νὰ γίνουν ἀχνὸς κί' ἀμέσως ἐπειτα πέτρα! Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τοὺς Κουί-Κρούξ. Εἶναι αἰῶλοι, ἀλλὰ μποροῦν νὰ γίνουν στέρεοι και νὰ ἐπιτεθοῦν και νὰ ξαναγίνουν ἐπειτα αἰῶλοι. Οἱ Κουί Κρούξ δὲν ἀλλάζουν καθόλου μορφή, ἀλλὰ μόνον πυκνότητα, γιατί εἶναι πιὸ τέλειοι ἀπὸ τὰ ζῶα πού συνάτησε ὁ Κοντοστούπης στὸν πράσινο πλανήτη. Εἶναι — σὰν νὰ λέμε — οἱ ἄνθρωποι τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου τῶν ἄστρον πού ἔχουν ἄζωτο γὰ ἀέρα!

— Μὰ και πάλι δὲν καταλαβαίνω πῶς ἔσωσε τὴν Ἀνθρωπότητα ὁ Κοντοστούπης, ἀνακαλύπτοντας τὸ ἄστρο αὐτό!, λέει ὁ Κεραυνός.

— Ἄν θυμάσαι ἀπαντάει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κουί-Κρούξ εἶπε ὅτι ἡ φυλὴ του ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴ Γῆ, ὅπου ὁ ἀέρας περιέχει λίγο ἄζωτο, γιατί δὲν βρῆκε ἄλλο πλανήτη με ἄζωτο στὴν ἀτμόσφαιρά του. Ἄν, λοιπόν, τοῦ ὑποδείξουμε τὸν πράσινο πλανήτη,

ὅπου ἡ ἀπόδοσφαιρά ἀπστελεῖται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἀζώτου, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δεχτῆ νὰ πάρῃ τοὺς ὑπερκόβους του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Γῆ!

Καταλαβαίνουν τώρα ὅλον καθαρά τὴ σκέψι τοῦ Ἑλληνα. Ὁ σωλογοϊσμός του εἶναι σωστός. Ὁ Κοντοστούπης ἔσωσε τὴν ἀνθρωπότητα μὲ μιὰ τυχαία ἀνακάλυψί του!

Ὁ μόνος πού δὲν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του, εἶναι ὁ νάνος.

— Ὄστε ἦσαν ζῶα, ἔ; μουνουρίζει.

— Ναί! λέει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Καὶ τὰ πράσινα βράχια;

— Ναί!

— Κι' ἂν ἄγγιζα κανένα πράσινο βράχο, τί θὰ γινόταν;

— Δὲ θὰ ἦσουν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή!, ἀπαντᾷ ὁ Ἑλληνας. Ἀφοῦ μιὰ τόσο μικρὴ πέτρα σ' ἔσφιξε τόσο δυνατὰ ὅταν ἔγινε ἀχνός, καταλαβαίνει τί θὰ σοῦ ἔκανε ἕνας μεγάλος βράχος. Θὰ σ' ἔλιωνε!

— Θὰ... θὰ μ' ἔλιωνε; τραυλίζει ὁ νάνος χλωμιάζοντας σὰν νεκρός. Δῆ... δηλαδή θὰ μὲ σκότωνε; Θὰ... θὰ... μ' ἔπνιγε;

— Θὰ σὲ σκότωνε!

Ἡ μύτη τοῦ νάνου ἀνεβοκατεβαίνει σὰν ἔμβολο! Τὰ μάτια του ἀλλοιθωρίζουν. Ἡ ἀνάσα του κόβεται.

— Παναγίτσα μου!, βογγάει.

Καὶ σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!...

«Καλῶ τὸν ἀρχηγό...»

ΜΕΣΑ στὸ πλανητόπλοιο τῶν Ὑπερανθρώπων, πού ταξιδεύει τώρα πρὸς τὴ Γῆ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, καθισμένος μπροστὰ στὸν ἀσύρματο, μιλάει μὲ ἀργὴ καὶ καθαρὴ φωνή:

— Καλῶ τὸν ἀρχηγό τῶν Κουΐ-Κρούξ! Καλῶ τὸν ἀρχηγό τῶν Κρούϊ Κρούξ! Ἐδῶ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Καλῶ τὸν ἀρχηγό τῶν Κουΐ - Κρούξ!

Σωπαίνει καὶ περιμένει, Περνοῦν μερικὲς στιγμές. Ἐπειτα, μιὰ φωνὴ λέει μέσα ἀπὸ τὸν ἀσύρματο:

«Ἐδῶ ἀρχηγός τῶν Κουΐ - Κρούξ! Τί θέλεις Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο; Γιατί μὲ καλεῖς μὲ τὸν ἀσύρματο; Ἄν πρόκειται γιὰ καμμιά ἀπόπειρα νά...»

«Δὲν πρόκειται γιὰ καμμιά ἀπόπειρα νά σὲ ξεγελάσουμε!, τὸν διακόπτει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Θέλουμε νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νά σὲ ἐπισκεφθοῦμε στὴ Γῆ. Ἐχουμε νά σοῦ κάνουμε μιὰ σπουδαία ἀνακοίνωσι!»

«Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Κουΐ - Κρούξ. Δὲν σὰς ἐπιτρέπω νά γυρίσετε στὴ Γῆ! Ἄν τολμήσετε...»

..«Ἄν εἶχαμε κακοὺς σκοπούς, Κουΐ-Κρούξ, δὲν θὰ σὲ προειδοποῦσαμε γιὰ τὴν ἀφίξί μας! Θὰ ἐρχόμαστε ξα-

φινικά και απροσδόκητα! "Έχουμε να σου πούμε κάτι πολύ ευχάριστο για σένα!"

"Τα λόγια σου είναι ύποπτα, Έλ Γκρέκο, απαντάει ο Κούι-Κρούξ με τον ασύρματο. Τί ευχάριστο μπορεί να έχης να μου αναγγείλης έσύ;"

"Βρήκαμε ένα άστρο, που ή ατμόσφαιρά του είναι από άζωτο!"

Για μερικές στιγμές, ο ασύρματος μένει σιωπηλός.

"Επειτα μεταδίδει:

"Πολύ καλά! Σας επιτρέπω να επιστρέψετε στη Γή, αλλά με τον όρο ότι θα φύγετε άμέσως μόλις μου πείτε αυτό που έχετε! Προσέξτε! Στο παραμικρό σημάδι προσδοσίας θα διατάξω την εξόντωση όλων των ανθρώπων!"

Το πλανητόπλοιο μπαίνει στην ατμόσφαιρα της Γης. Οδηγούμενος από τον Κούι-Κρούξ με τη βοήθεια του ασυρμάτου, ο Έλ Γκρέκο τὸ προσγειώνει κοντά στη Νέα Υόρκη, μέσα σ' ένα μεγάλο χωράφι.

Έκει ὁ άρχηγός των Κούι-Κρούξ μαζί με μερικούς υπηκόους του υποδέχεται τούς Υπερανθρώπους.

— Λέγε, Έλ Γκρέκο! λεί η σκέψη του μέσα στο μυαλό του Έλληνα.

— Ανακαλύψαμε ένα πλανήτη, λέει ὁ Έλ Γκρέκο έναν πράσινο μικρό πλανήτη κοντά στον Άρη. Η ατμόσφαιρά του είναι από άζωτο! Είναι ένας ιδεώδης πλανήτης

για τὴ φυλή τῶν Κούι-Κρούξ! Ἐλπίζω, λοιπόν, ὅτι τώρα θα εγκαταλείψετε τὴ Γῆ καὶ θα πάτε να εγκατασταθῆτε ἐκεῖ!

— Εἶσα βέβαιος ὅτι ἡ ατμόσφαιρά του εἶναι ἀπὸ άζωτο; ρωτᾶει ἡ σκέψη τοῦ άρχηγοῦ τῶν ἀλλόκοτῶν γραμμῶν ὄντων...

— Ἀπολύτως! Ἄλλωστε, ἔκανα ἀνάλυση τῶν ὄντων ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ καὶ βρήκα ὅτι ἀποτελοῦνται ἀπὸ άζωτο, κάρβουνο καὶ οὐράνιο, ἀκριβῶς ὅπως ἐσεῖς!

— Ἄ!, κάνει ἡ σκέψη τοῦ Κούι-Κρούξ. Ὡστε κατῶρθωσες να ἀνακαλύψης τὰ συστατικά μας! Πολὺ καλά! Τώρα, Ὑπερανθρώποι, φύγετε πάλι ἀπὸ τὴ Γῆ!

Ὁ Ἕλληνας ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Να φύγουμε ἀπὸ τὴ Γῆ; Γιατί; Ἄφου θα πάτε να εγκατασταθῆτε στὸν πράσινο πλανήτη, γιατί να φύγουμε ἀπὸ τὴ Γῆ;

— Γιατί δὲν σκοπεύω να εγκαταλείψω τὴ Γῆ!, ἀπαντᾶει ἡ σκέψη τοῦ Κούι-Κρούξ. Εἶναι τόσο ὁμορφα ἐδῶ! Θα στείλω τὴ μισὴ φυλή μου στὸν πλανήτη ποὺ ἀνακαλύψατε, μὰ θα κρατήσω τὴν ἄλλη μισὴ ἐδῶ! Φύγετε τώρα, πρὶν διατάξω τὴν εξόντωση τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ Έλ Γκρέκο κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ καλά!, λέει. Νόμιζα πὼς θα κατάρφερνα να σὰς κάνω να φύγετε, χωρὶς πόλεμο. Ἄφου ὁμως θέλετε

πόλεμο, δὲν ἔχω ἀντίρρηση! Σὲ προειδοποιῶ ὅμως Κούϊ-Κρούξ, ὅτι ἔχουμε τώρα στὴ διάθεσί μας ἕνα τρομερὸ ὄπλο! Μιὰ ἀκτίνα πού διασπᾶ τὸ ἄζωτο, τὸ κάρβουνο καὶ τὸ οὐράνιο καὶ πού ἐπομένως ἐξοντώνει τοὺς Κούϊ-Κρούξ! Καλὰ θὰ κάνετε νὰ φύγετε μὲ τὸ καλὸ!

— Ψάματα!, λέει ἡ σκέψι τοῦ ἀλλόκοτο ὄντος. Δὲν ἔχεις κανένα τέτοιο ὄπλο!

Μὲ μιὰ γοργὴ κίνηση, ὁ Ἕλληνας βγαίνει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ συσκευή!

— Ἀφοῦ δὲν πιστεύεις, λέει σκληρά, θὰ σὲ πείσω!

Στρέφει τὴ συσκευή πρὸς τρεῖς Κούϊ-Κρούξ, πού στέκονται πιὸ πέρα, καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι.

Μιὰ ζωηρὴ μενεξεδένια ἀκτίνα τινάζεται πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ χτυπάει τὰ πλάσματα. Ἀμέσως μιὰ σιγαλὴ ἔκρηξις ἀντηχεῖ καὶ οἱ τρεῖς Κούϊ-Κρούξ χάνονται. Στὴ θέσι τοὺς ἀπομένει πάνω στὸ χῶμα, λίγη στάχτη!

Ὁ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο στρέφει τὴ συσκευή του πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν Κούϊ - Κρούξ.

— Θέλεις νὰ δοκιμάσης κι' ἐσὺ τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ ὄπλου μου; λέει. Προτιμῶ ὅμως νὰ μὴ σὲ σκοτώσω, γιατί κι' ἐσὺ ἀπέφυγες νὰ ἐξοντώσης χωρὶς λόγο τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν φύγετε καὶ πάτε στὸν πράσινο πλανήτη, δὲ θὰ σᾶς πειράξουμε. Διαφορετικά, θὰ κηρύξουμε πόλεμο ἐξοντώσεως ἐναντίον σας!

Ξέρω... Θὰ σκοτωθοῦν πολλοὶ ἀνθρώποι στὸν πόλεμο αὐτό. Στὸ τέλος ὅμως, ἡ φυλὴ τῶν Κούϊ-Κρούξ δὲ θὰ ὑπάρχει πιά! Θὰ ἔχη μεταβληθῆ σὲ στάχτη, σκορπισμένη πάνω στὴ Γῆ!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κούϊ-Κρούξ σαλεύει τὸ γραμμωτὸ κεφάλι του.

— Καλὰ!, λέει ἡ σκέψι του. Θὰ φύγουμε! Σὲ μιὰ ὥρα δὲ θὰ ὑπάρχει οὔτε ἕνας ὑπήκοος μου πάνω στὴ Γῆ.

* * *

Ἡ εἰρήνη, ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐτυχία, ἔχει ἀπλωθῆ πάλι στὴ Γῆ, ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς στὴν ἄλλη. Οἱ ἀνθρώποι γλεντοῦν! Γυρίζουν στοὺς δρόμους τὶς νύχτες καὶ τραγουδοῦν, σὰν νὰ θέλουν νὰ ἀποζημιωθοῦν, γὰρ τὶς νύχτες πού οἱ Κούϊ-Κρούξ τοὺς εἶχαν ἀναγκάσει νὰ μείνουν κλεισμένοι: σὰ σπιτίτια τοὺς.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι περνοῦν μέρες ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, ἐπειτα ἀπὸ τὶς τρομερὲς μέρες τῆς ἐξορίας τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγωνίας. Εἶναι τώρα ἤρεμοι καὶ ἱκανοποιημένοι πού ἐσώσαν τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν αἰώνια σκλαβιά.

Ὁ Καντοστούπης τῶχει ρίξει στὴν... ποιήσι! Συνθέτει διαρκῶς στίχους, πού ὅλοι τοὺς ἔχουν ὡς θέμα τὸν πράσινο πλανήτη καὶ τὰ ἀλλόκοτα ὄντα του:

«Στὸν πράσινο πλανήτη πῆ-
(γα,

δπου δὲν ζῆ οὔτε μιά...μύγα!
 Ἐχει διαμάντια πὸν πετάνε
 καὶ πέτρες πὸν χοροπηδάνε!
 Ἐκεὶ στὸν πράσινο πλανήτη,
 θὰ πάω νὰ χτίσω ἓνα σπίτι!
 θὰ βάλω μέσα τὴν Ἑλχίνα
 γιὰ νά...»

— Ὡραῖε μου Κοητοστού-
 πη!, φωνάζει ἡ πράσινη ἄ-
 σχημα μαγεύρισσα τῶν Ὑπε-
 ράνθρωπων κυττάζοντάς τον

μὲ λατρεία! "Ἄν μὲ παντρεύ-
 τῆς, δέχομαι νὰ πῶμε νὰ μεί-
 νουμε ἀκόμα καὶ στὸν πρά-
 σινο πλανήτη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γί-
 νεται κατακόκκινο.

— Ἑλχίνα!, γρυλλίζει.
 Πρόσεξε καλά! "Ἄν ξαναμι-
 λήσης γιὰ γάμο, θὰ γίνω...
 Κούι - Κρούξ καὶ θὰ φύγω γιὰ
 πάντα ἀπὸ τὴ Γῆ!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης α' Ὑπερανθρώπου».

Ἐκυκλοφόρησε

σήμερον τὸ 5ο τεῦχος τοῦ ἀγαπημένου περιοδικοῦ, πὸν
 γοήτευσε ὁλόκληρο τὸν παιδόκοσμο τῆς Ἑλλάδος

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

"Ἐνα περιοδικό, πὸν θὰ γίνῃ γιὰ πάντα ὁ ἀχώριστος
 σύντροφος κάθε παιδιοῦ πὸν ἀνοίγει τὶς σελίδες του ἔστω
 καὶ ἀπὸ περιέργεια! "Ἐνα περιοδικό, πὸν προσφέρει πε-
 ριπέτεια συγκλονιστικὴ, δράσι συναρπαστικὴ καὶ ἀναγνώ-
 σματα πὸν γεμίζουν ἐνθουσιασμὸ τὸν ἀναγνώστη!

Ζητήστε σήμερα τὸ περιοδικὸ κάθε Ἑλληνοπόουλου.

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Το τεύχος 96 του «Υπερανθρώπου», που θα κυκλοφορήσει την ερχόμενη εβδομάδα με τον τίτλο:

ΣΩΣΕ ΜΑΣ, ΣΙΜΟΥΝ!

Είναι το αποκορύφωμα της δράσεως των Υπερανθρώπων! Για μιὰ ακόμα φορά, η Γη κινδυνεύει να εξοντωθῆ καί, γιὰ μιὰ ακόμα φορά, οἱ Προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος ἐπεμβαίνουν με αὐτοθυσία καὶ ἡρώισμό!

ΣΩΣΕ ΜΑΣ, ΣΙΜΟΥΝ!

Αὐτὴ τὴν κραυγὴ ἀφήνουν χιλιάδες παιδάκια, ποὺ κινδυνεύουν, χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ βλέπουν τὸ χάρο με τὰ μάτια τους!

ΣΩΣΕ ΜΑΣ, ΣΙΜΟΥΝ!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 96, ποὺ θὰ σὰς συγκινήσῃ ὅσο λίγα ἄλλα τεύχη τοῦ «Υπερανθρώπου».

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 95 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασίλειου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν όλοι οι αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν νά τούς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει νά στέλνουν και τά ταχυδρομικά έξοδα, πού είναι 50 λεπτά γιά κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για νά σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Έ διβλίοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οι αναγνώστες νά βάζουν τά σωστά γραμματόσημα στά γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε νά τά πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

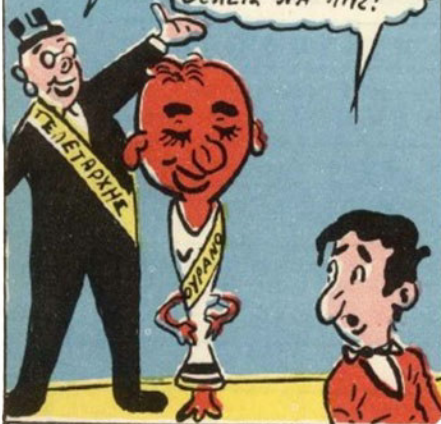
Όλα τά γράμματα και τά ταχυδρομικά δέματα και οι επιταγές νά στέλνονται στή διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΙΣ ΣΥΜΠΑΝ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΚΡΙΤΗ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣ-
ΤΟΥΤΗ... .

ΑΧΑ! ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ!
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ!
Η ΜΙΣ ΟΥΡΑΝΟΣ!

Η ΜΙΣ... ΚΟΛΑΣΗ,
ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΤΗΣ!

ΘΑΥΜΑΣΤΕ, ΚΟΣΜΕ! ΤΟ ΠΙΟ
ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟ ΠΛΑΣΜΑ Σ'ΟΛΟΚΛΗΡΟ
ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ!
Η ΜΙΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝ!

ΟΧ Η ΚΑΡΔΟΥΛΑ
ΜΟΥ!
ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ
ΑΛΛΟ!

ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ ΟΜΟΡΦΙΑ! ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ
ΓΟΗΤΕΙΑ! ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ ΚΟΡΜΟΣΤΑΣΙΑ!
Η ΜΙΣ ΑΡΗΣ!

ΚΑΙ ΔΕΝ ΒΓΑΞΟ
ΤΑ ΜΑΤΙΑ
ΜΟΥ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΠΑΡΑ ΝΑ
ΚΥΤΤΑΞΩ;

ΚΑΙ ΤΟΡΑ, ΧΜ!... ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ
ΚΟΠΕΛΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΣΧΗΜΟ
ΠΛΑΝΗΤΗ: Η ΜΙΣ ΓΗ! ΤΗ ΛΥΠΑΜΑΙ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΧΗΜΙΑ ΤΗΣ!

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ!
ΜΕ ΘΑΜΠΡΩΣΕ
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ!

